

nasze SPRAWY

Program działania dla całego narodu

PLENUM Komitetu Centralnego naszej partii, przyjęło uchwałę o rozwoju rolnictwa w latach 1956 - 1960 i zadaniach partii na wsi. Z uchwałą tą, z wielką uwagą zapoznaje się w tej chwili całe społeczeństwo naszego kraju.

Ten bowiem doniosły, historyczny dokument, to program działania wytyczony dla całego narodu. Program, którego pełna realizacja przyniesie dalszy wzrost siły naszego ludowego państwa, dalszy wzrost poziomu materialnego i kulturalnego wszystkich ludzi pracy w mieście i na wsi.

Bogate i piękne są nasze zamierzenia. Bogate i jak najbardziej realne. W nich bowiem zamyka się mądrość partii wzbogacona zbiorowym doświadczeniem szerokich mas.

Uchwała mówi, że w roku 1960 na głowę ludności powinno przypadać 46 kg mięsa i tłuszczów zwierzęcych, 394 kg mleka i przetworów mlecznych, zaś cukru 32 kg. Przypomnijmy jak kształtowały się te cyfry w roku 1938. Wówczas to na jednego mieszkańca naszego kraju przypadało mięsa i tłuszczów zwierzęcych - 22,4 kg, mleka i przetworów mlecznych - 260 kg, a cukru tylko 12,2 kg.

Nie ma dziś chyba człowieka, który by nie zdawał sobie sprawy z ogromu pracy i wysiłków jakich wymaga realizacja naszych planów, z wielkiej odpowiedzialności spoczywającej na całym narodzie.

W naszym państwie ludowym istnieją już konieczne warunki, aby rolnictwo rozwijało się szybciej, aby lepiej mogło zaspokajać wciąż rosnące potrzeby ludzi pracy miast i wsi. Możemy dziś dostarczać wsi coraz większe ilości maszyn, narzędzi, nawozów mineralnych. Produkuje własne traktory i kombajny, różne maszyny rolnicze i produkcja tego sprzętu będzie stale rosła.

Dla osiągnięcia zwycięstwa, potrzeba jednak ostatecznej pracy, potrzeba twórczego wysiłku całego narodu, potrzeba by cały naród tak jak w swoim czasie podjął prawdziwą bitwę o uprzemysłowienie kraju, tak dziś - nie ustając w wysiłkach nad dalszym uprzemysłowieniem - podjął bitwę o podniesienie produkcji rolnictwa i również ją zwycięsko przeprowadził.

Niemal można by przytoczyć przykładów choćby z naszego województwa, świadczących o głębokim zainteresowaniu się sprawami rolnictwa, sprawami jego wzrostu, nie tylko ze strony samych chłopów ale i załóg fabrycznych, pracowników poszczególnych - mniejszych i większych zakładów i instytucji.

Dziesiątki fachowców - mechanizatorów i techników skierowanych do pracy w rolnictwie - oto konkretna pomoc miasta, klasy robotniczej dla wsi. Szefostwa nad POM-ami i PGR-ami przyjmowane przez zakłady pracy, a wraz z nimi pomoc techniczna i organizacyjno - polityczna dla wsi, szerokie dyskusje wśród robotników naszych fabryk nad sposobami podniesienia kultury wsi, nad rozwinieniem pracy oświatowej i artystycznej w gromadach, spółdzielniach produkcyjnych - oto starania i próby przyjęcia z realną pomocą chłopstwu pracującemu w wykonaniu stojących przed nim zadań.

Nie do tych jednakże tylko spraw ograniczać się może niesienie pomocy wsi, zainteresowanie się jej problemami, jej życiem, włączenie się do tej ogólno - narodowej bitwy o dobrobyt nas wszystkich.

Zadania są o wiele poważniejsze, trudniejsze, nierzadko skomplikowane.

Wielkie np. korzyści przyniosłoby naszej wsi lepsza, dokładniejsza jak dotychczas produkcja maszyn i sprzętu rolniczego w słupskich zakładach. Będzie wiele pożytku, jeżeli załoga tego zakładu zorientuje się dobrze w potrzebach wsi, rozpocznie produkcję nowych, bardziej przystosowanych do terenu i bardziej potrzebnych w danej chwili maszyn i narzędzi rolniczych.

Większą niż dotychczas pomoc zapewni wsi reorganizacja pracy służby rolnej, na którą czekali dość długo rolnicy naszego województwa. A więc taka organizacja, która zapewni właściwą poradę fachową każdej gromadzie, każdej spółdzielni.

Nic natomiast nie przyniosą chłopstwu zapewnienia, że np. szczyński tartak czy Sianowska Fabryka Wozów zorganizowały ekipę łączności ze wsią, skoro ani razu ekipa nie zajrzy do wsi, lub skoro formy pracy tej ekipy będą jednostronne, nieprzemysłowe, nie przynoszące żadnego pożytku ani jejonej, ani drugiej stronie.

Nielatwo będzie chłopstwu realizować swe zamierzenia skoro w niektórych gromadzkich radach, w urzędach powiatowych i w wielu innych rodzajach instytucjach hamować będą w dalszym ciągu ich wysiłki papierowe decyzje biurokratów i różnej maści kacyków.

Nie o taką pomoc chodzi, nie o takie zainteresowanie się sprawami wzrostu gospodarki rolnej.

I dlatego realizacja programu wytyczonego przez partię dokonywać się musi w ciągłej walce o dalszą demokratyzację życia społecznego - politycznego w naszym kraju, poprzez ustawiczne doskonalenie aparatu państwowego i gospodarczego, karczenie biurokratycznych niedomagań i wypaczeń. I o tym przede wszystkim pamiętać muszą w każdej chwili organizacje partyjne zarówno na wsi jak i w mieście. O tym muszą pamiętać i tym się kierować w swej pracy na codzień wszyscy członkowie partii. O tym musi pamiętać klasa robotnicza, która jest odpowiedzialna za realizację linii partii na wsi, odpowiedzialna zarówno za pełne wykorzystanie mocy produkcyjnych na potrzeby rolnictwa jak i za bezpośrednią pomoc polityczną i organizacyjną dla wsi.

Głos Koszaliński

ORGAN KW POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

Cena 20 gr.

Czwartek, 16 lutego 1956 r.

Rok V. Nr 40. (1052)

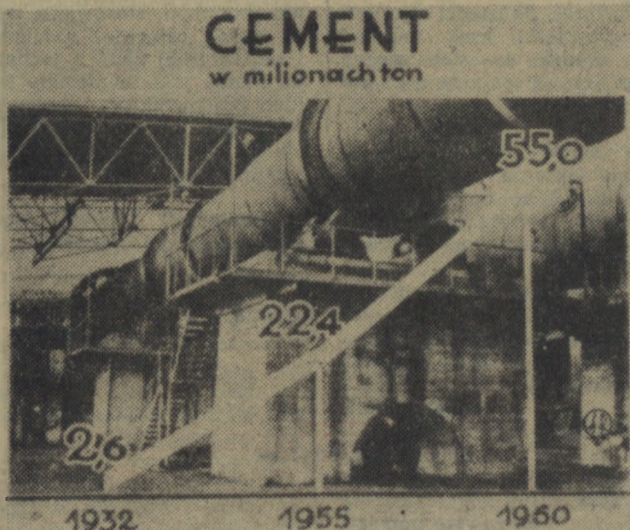
XX ZJAZD Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

Dyskusja nad referatem sprawozdawczym KC KPZR i Centralnej Komisji Rewizyjnej

MOSKWA. XX Zjazd Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, który rozpoczął się 14 bm., kontynuuje obrady. Na posiedzeniu poran

nym 15 bm. przewodniczący Centralnej Komisji Rewizyjnej KPZR - P. G. Moskatow wystąpił z referatem sprawozdawczym komisji.

Następnie rozpoczęła się dyskusja nad referatem sprawozdawczym Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, który wygłosił we wtorek pierwszy sekretarz KC KPZR - N. S. Chruszczow oraz nad referatem sprawozdawczym Centralnej Komisji Rewizyjnej.

1932 1955 1960

SUKCESY GOSPODARKI NARODOWEJ ZSRR

Dla uczczenia XX Zjazdu KPZR

Pierwsza blacha cienka z kombinatu im. Lenina

KRAKÓW - NOWA HUTA. 14 bm. w walcowni ciągłych blach na gorąco kombinatu im. Lenina załoga rozruchowa i eksploatacyjna przystąpiły do prób walcowania na tzw. zespole kłatek wykańczających. Brygady budowlane i montażowe wraz

z dozorem technicznym zrealizowały w ten sposób swoje zobowiązanie podjęte dla uczczenia XX Zjazdu KPZR. Zgodnie z tym postanowieniem, w dniu otwarcia obrad Zjazdu wyprodukowana została pierwsza w hucie im. Lenina blacha cienka.

Przekazanie do eksploatacji wstępnej kłatek wykańczających nastąpi po zakończeniu prób gorącego walcowania.

Do eksploatacji próbnej przekazano już wszystkie oddziały poprzedzające.

Grupy rozruchowe walcowni stawiają sobie ambitne zadanie przekazania do 1 marca br. do eksploatacji próbnej rejonu kłatek wykańczających oraz związane z nim rejonu urządzeń odbiierających wraz z agregatami prostowaniami, cieciami i sortowaniami. W ten sposób cała walcownia znalazłaby się w eksploatacji próbnej.

Pomagajmy sobie w remontach zimowych

Siewy, to nasza wspólna sprawa - piszą do nas warsztatowcy z zespołu PGR Kar-

żniczka - dołączając wykaz części, które stawiają do dyspozycji innych warsztatów.

DO CIĄGNIKA „URSUS”:		nr kat.
2 szt. podstaw filtrów		2510
2 „ korpusów piast lewej i prawej		8050 i 8051
ponadto szereg innych części mniej poszukiwanych.		
DO CIĄGNIKA „ZETOR”:		sztok nr kat.
wspornik przedn. wałka	8	152
wspornik przedn. osi	1	602
sworzeń przedn. osi	3	614
wałek sprzęgła	3	3371
koło zębate przekładni	3	3372
panewka głów. wału	4	-

Kto im pomoże?

Otrzymaliśmy ostatnio z warsztatów zespołowych PGR w Głowczycach list podpisany przez starszego mechanika Edmunda Zielińskiego. Zawieda on nas, że w wyniku zapoczątkowanej przez naszą gazetę współpracy warsztatów w remontach zimowych, Głowczyce oddały do dyspozycji innych warsztatów w nadmiarze części zamiennych. M. in. części takie zakupiły w Głowczycach warsztaty zesp-

łowe PGR w Grapicach i Skarżowie, POM-y Komarno i Bytów, spółdzielnie produkcyjne w Ciemle, Siodloniu i Będziachowie oraz szereg innych przedsiębiorstw jak np. Szczecińskie Zakłady Włókien Sztucznych itd. Jednocześnie warsztatowcy z Głowczyc za naszym pośrednictwem poszukują 100 sztuk płóz redliczki do siewników „Saksonia”. Kto może im je odstąpić?

Wojewódzka narada aktywu partyjno-gospodarczego

W dniu wczorajszym w KW PZPR w Koszalinie, odbyła się narada aktywu partyjnego i gospodarczego, na której omawiano problematykę V Plenum KC PZPR oraz znaczenie uchwał Plenum dla rozwoju rolnictwa w województwie koszalińskim. W naradzie wzięli także udział ministrowie PGR tow. Stanisław Radkiewicz oraz zastępca kierownika Wydziału Rolnego KC PZPR tow. Zofia Staros.

Referat sprawozdawczy KC KPZR wygłoszony przez towarzysza **N. S. Chruszczowa** Na XX Zjeździe partii (Część II) zamieszczamy na str. 2, 3, 4, 5, 6, 7

Województwo koszalińskie zajęło pierwsze miejsce w kraju w realizacji rocznego planu spłat pożyczek

Roczny plan spłat pożyczek obrotowych i zaliczek kontraktacyjnych za rok ubiegły został wykonany w na-

szym województwie w 122,2 proc. Tym samym województwo nasze w realizacji planu windykacyjnego zajęło pierwsze miejsce w skali krajowej. Warto nadmienić, że w latach ubiegłych województwo koszalińskie zajmowało stale ostatnią lokatę w tabeli krajowej.

Pomyślne wyniki w realizacji planu windykacyjnego należy zawdzięczać w pierwszym rzędzie wielu pracownikom gminnych kas spółdzielczych, którzy umieli przekonać pożyczkobiorców, że od terminowej spłaty zaciągniętych przez nich pożyczek zależy w dużym stopniu dalsza pomoc kredytowa państwa dla pracującego chłopstwa.

Dużą pomoc w realizacji tych zadań okazywali załogom GKS pracownicy oddziałów operacyjnych NBP.

Na podkreślenie zasługuje fakt, że za wyjątkiem powiatu Kołobrzeg, pozostałe powiaty naszego województwa plany windykacyjne wykonały z nadwyżką.

(ka-jot)

POM Tychowo gotowy do wiosny

W ślad za POM Dygowa, o przedterminowym zakończeniu remontów maszyn i ciągników zameldowała również załoga POM Tychowo. Ofiarą pracy załogi warsztatowej i dobrze zorganizowane współzawodniczo pracy wpłynęły na to, że remonty zimowe zakończono już 8 lutego tj. o 41 dni przed wyznaczonym terminem.

W pracach remontowych szczególnie wyróżnili się: kowale - Stanisław Idczak i Bolesław Pałatyński, monterzy maszyn rolniczych - Kazimierz Ostrowski i Jerzy Woźniak, monter ciągnikowy - Henryk Krawczyk, ślusarze maszynowi - Kajzer i Jankowski, ślusarz narzędziowy - Marian Mikeliś oraz tokarz Zygmunta Kwacz. Duży wkład pracy w przedterminowe zakończenie remontów wniósł rów-

nież kierownik warsztatów Jan Ostrowski.

3 nowe zespoły uprawowe w pow. drawskim

W ostatnich dniach stycznia powstały w powiecie drawskim trzy zespoły uprawowe. I tak w gromadzie Suchowo powstał zespół uprawy łąk. W skład jego weszło dotychczas 15 gospodarzy, którzy postanowili uprawiać 25 ha łąk.

W Giźnie do zespołu uprawy łąk zapisało się 11 chłopów biorąc do zagospodarowania 10 ha łąk.

We wsi Paźradło natomiast, 11 gospodarzy utworzyło zespół uprawy kukurydzy. Zespół w pierwszym roku zasadzi kukurydzę na obszarze 1,30 ha.

KONKURS KONKURS KONKURS

„Co wiem o wyzwoleniu Ziemi Koszalińskiej?”

W związku ze zbliżającą się 11 rocznicą wyzwolenia Ziemi Koszalińskiej, Zarząd Wojewódzki TPP-R wspólnie z Wydz. Oświaty Prezydium Woj. RN, DOSZ i Zarządem Wojewódzkim ZMP - ogłasza konkurs dla młodzieży pn.: „Co wiem o wyzwoleniu Ziemi Koszalińskiej?”

W konkursie może brać udział młodzież wszystkich typów szkół oraz placówek pozaszkolnych.

Konkurs polega na wykonaniu (indywidualnym lub zbiorowym) rysunku, papieroplastyki lub rzeźby, obrazującej wyzwolenie swego miasta, wsi czy osiedla. Prace mogą być wykonane w dowolnym formacie.

Ponadto do konkursu zaliczone też będą jako odrębna forma prac konkursowych wypracowania pisemne, tematycznie związane z wyzwoleniem naszych ziem.

Prace konkursowe należy nadsyłać do Zarządu Wojewódzkiego TPP-R w Koszalinie, ul. Zwycięstwa 125 - w terminie do dnia 31 marca.

Między uczestników konkursu rozlosowane zostaną cenne nagrody.

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

wygodzony przez tow. N. S. Chruszczowa na XX Zjeździe partii

II.

Sytuacja wewnętrzna ZSRR

TOWARZYSZE!

Sytuację wewnętrzną ZSRR w okresie sprawozdawczym cechował nieustanny rozwój wszystkich gałęzi produkcji społecznej, dalsze umocnienie radzieckiego ustroju społecznego i państwowego, wzrost dobrobytu narodu i wszechstronny rozwój kultury radzieckiej.

Przemysł i transport

Kierując się nakazami wielkiego Lenina, Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego troszczyła się i troszczy nieustannie o prymat rozwoju przemysłu ciężkiego — podstawy rozbudowy wszystkich gałęzi gospodarki socjalistycznej, umocnienia zdolności obronnej naszej ojczyzny i wzrostu do dobrobytu narodu.

Taka jest linia generalna naszej partii, linia, której słuszność potwierdzona została całym doświadczeniem rozwoju państwa radzieckiego, i która odpowiada najżywniejszym interesom narodu. Partia komunistyczna będzie z całą stanowczością i konsekwencją realizowała tę linię generalną również w przyszłości.

1. Główne wyniki 5-tej pięcioletki w dziedzinie przemysłu

W ciągu piętej pięcioletki partia doprowadziła do nowego, potężnego rozwoju wszystkich gałęzi przemysłu. Jak wiadomo, piąty plan pięcioletni w dziedzinie przemysłu

wykonany został przedterminowo — w ciągu 4 lat i 4 miesięcy.

Oto liczby charakteryzujące wzrost produkcji przemysłowej w latach 1951 — 1955:

Produkcja przemysłowa w 1955 roku w procentach w porównaniu z 1950 rokiem	przeciętny roczny przyrost produkcji w latach 1951—1955 (w procentach)
---	--

według planu pięcioletniego	faktycznie	w/g planu pięcioletniego	faktycznie
przemysł ogółem	176	12	13,1
produkcja środków produkcji (grupa „A”)	180	13	13,8
produkcja artykułów konsumpcyjnych (grupa „B”)	165	11	11,9

Znacznie wzrosła produkcja metali, paliw i energii elektrycznej oraz produkcja

innych ważniejszych gałęzi przemysłu ciężkiego. Oto od powiednie dane:

wyprodukowano w 1950 roku	wyprodukowano w 1955 roku	1955 rok w procentach w porównaniu z rokiem 1950
surówka (min. ton)	19	174
stal (min. ton)	27	166
wyroby walcowane (min. ton)	21	168
węgiel (min. ton)	261	158
ropa naftowa (min. ton)	38	187
energia elektryczna (miliardy kWh)	81	187
cement (min. ton)	10	221
traktozy (tys. szt.)	109	156
nawozy sztuczne (min. ton)	5,8	175

W najszybszym tempie rozwijał się piąty pięcioletni przemysł budowy maszyn. Produkcja przemysłu budowy maszyn i przemysłu metalowego wzrosła w roku 1955 w porównaniu z 1950 rokiem — 2,2 raza, zaś w po-

rownanu z 1940 rokiem — 4,7 raza.

Wraz z produkcją środków produkcji wzrasta z roku na rok produkcja artykułów powszechnego użytku.

Przytoczę pewne dane z tej dziedziny:

wyprodukowano w 1950 roku	wyprodukowano w 1955 roku	1955 rok w stosunku do roku 1950
tkaniny bawełniane (w mln. metrów)	3.889	151
tkaniny wełniane (w mln. metrów)	155	162
obuwie (w mln. par)	226	132
cukier kryształ (w mln. ton)	2,5	136
przetwory mięsne w przedsiębiorstwach Ministerstwa Przemysłu Mięsnego i Mleczarskiego (w mln. ton)	1,9	14
masto i inne artykuły mleczarskie w przeliczeniu na mleko (w mln. ton)	8,8	159
tluszcz roślinne (w mln. ton)	0,8	143
połowry ryb (w mln. ton)	1,7	186
rowery (w mln. sztuk)	0,6	444
zegarki wszelkich rodzajów (w mln. sztuk)	7,6	260
aparaty radiowe i telewizyjne (w mln. sztuk)	1,1	372

Dzięki wyższości socjalistycznego systemu gospodarki kraj nasz w ekonomicznym współzawodnictwie z kapitalizmem osiąga bez porównania wyższe tempo wzrostu produkcji niż najbardziej rozwinięte kraje kapitalizmu. I tak np. przeciętne roczne tempo wzrostu produkcji przemysłu radzieckiego w ciągu minionego pięcioletnia było przeszło 3 ra-

zy wyższe niż w Stanach Zjednoczonych i 3,8 raza wyższe niż w Anglii.

W ZSRR systematycznie zwiększa się produkcja na jednego mieszkańca. W latach piątej pięcioletki produkcja surówki na jednego mieszkańca wzrosła o 60 proc., stali — o 52 proc., wydobycie węgla — o 37 proc., ropy naftowej — o 72 proc., energii elek-

trycznej — o 71 proc., tkanin bawełnianych — o 40 proc., tkanin wełnianych — o 48 proc., cukru — o 24 proc. Jednakże pod względem poziomu produkcji na głowę ludności nie dorównujemy jeszcze głównym krajom kapitalistycznym.

W ciągu piątej pięcioletki inwestycje w przemyśle zwiększyły się w porównaniu z czwartą pięcioletką o 94 proc.

Wydatki na pracę w przemyśle w roku 1955 przekroczyła blisko dwukrotnie poziom przedwojenny.

Koszty własna produkcja przemysłowa zostały obniżone w ciągu 5 lat o 23 proc.

TOWARZYSZE!

Związek Radziecki uczynił nowy, wielki krok naprzód na drodze do stopniowego przejścia od socjalizmu do komunizmu.

Przemysł Związku Radzieckiego wkracza w szóstą pięcioletkę ze znacznie większymi niż dawniej potencjalnymi możliwościami dalszego

wzrostu i doskonalenia produkcji.

Komitet Centralny partii doznał w okresie sprawozdawczym doniosłych posunięć zmierzających do dalszego polepszenia pracy przemysłu, a przede wszystkim do zastosowania w produkcji najnowszych osiągnięć nauki i techniki. Dlatego Komitet Centralny skoncentrował uwagę partii i narodu właśnie na tych problemach?

Chodzi o to, że sukcesy naszego przemysłu przyprawiły niektórych działaczy gospodarczych i partyjnych o zawrót głowy, zrodziły u nich zarozumiałe i samopuszające, doprowadziły w szeregu wypadków do niedoceniania konieczności stałego doskonalenia produkcji, stosowania najnowszych osiągnięć nauki i techniki. Mamy jeszcze niemało takich pracowników, „ludzi w futerałach”, którzy odzęgnają się od wszystkiego, co nowe i przodujące.

„Działacze” takiego typu wyśmiał ostro Majakowski:

„Z miejsca się pchnąć nie pozwala,
a widzi — słabe ma oczy —
nie dalej swego nochała.
Komuny z książek się uczył —
gdy wykuł na pamięć „izmy”,
zdał i na zawsze porzucił
czcze mrzonki o komunizmie.
Na cóż nam w przyszłość wybiegać?
Okólnik wszystko podpowie.
— Nam z tobą myśleć nie trzeba,
gdy za nas myślą wodzowie.—”

Niestety takich pracowników, którzy zajmują się tylko wykuciwaniem na pamięć „izmów” i nie widzą dalej własnego nosa, jest jeszcze niemało.

Trzeba było zmobilizować partię do przezwyciężenia nie doścignięcia w pracy przemysłu, do lepszego wykorzystania naszych ogromnych rezerw, do walki o postęp techniczny.

Projekt dyrektyw w sprawie szóstego planu pięcioletniego zawiera wielki program rozwoju wszystkich gałęzi gospodarki narodowej. Czołowym zadaniem szóstego pięcioletnia w dziedzinie przemysłu są: dalszy rozwój hutnictwa żelaza i metali kolorowych, produkcji paliw i przemysłu chemicznego, zapewnienie coraz szybszego tempa budowy elektrowni, szybki wzrost przemysłu budowy maszyn.

2. Przyspieszenie postępu technicznego w przemyśle

Baza materialna naszego przemysłu, sukcesy osiągnięte w dziedzinie nauki, wyższy poziom kulturalno-technicznej klasy robotniczej — wszystko to otwiera szerokie możliwości przyspieszenia postępu technicznego. Walka o nieprzerwany rozwój techniki produkcji jest naszym niezmiernie doniosłym zadaniem.

Należy wytrwale doskonalić technikę: budować jak najbardziej wydajne, oszczędne i niezawodne w eksploatacji maszyny; szeroko rozwijać elektryfikację, kompleksową mechanizację i automatyzację procesów produkcyjnych; wykorzystywać w pełni osiągnięcia nauki w dziedzinie zastosowania energii atomowej do celów pokojowych.

Projekt dyrektyw w sprawie szóstego planu pięcioletniego przewiduje, że w roku 1960 w porównaniu z rokiem 1955 poziom produkcji przemysłowej powinien zwiększyć się w przybliżeniu o 65 proc., przy czym produkcja środków produkcji powinna wzrosnąć o 70 proc., zaś produkcja artykułów konsumpcyjnych o 60 proc. Po wykonaniu szóstego planu pięcioletniego podniesie my poziom produkcji przemysłowej ZSRR przeszło pięciokrotnie w porównaniu z przedwojennym rokiem 1940.

Aby wykonać pomyślnie zadania szóstego planu pięcioletniego, musimy rozwiązać szereg zasadniczych zagadnień, dotyczących pracy przemysłu i na tych właśnie zagadnieniach partia powinna skoncentrować obecnie swą uwagę i swe wysiłki.

Przejście do szerokiej specjalizacji i do kooperowania w przemyśle, umożliwiły znaczny wzrost produkcji, obniżenie jej kosztów własnych, zwiększenie wydajności pracy.

Nasza partia z całą konsekwencją wciela w życie leninowskie wskazania w sprawie elektryfikacji kraju. Od początku pierwszej pięcioletki produkcja energii elektrycznej w ZSRR wzrosła 34 razy. Nie doprowadziliśmy jednak jeszcze do tego, by wzrost mocy energetycznych wyprzedzał rozwój całej gospodarki narodowej. Osiągnięty poziom przemysłu pozwala na to, by postawić zadanie zdecydowanego zwiększenia corocznego przyrostu mocy elektrowni, podnieść produk-

cję energii elektrycznej do takiego poziomu, który by zaspokoił w pełni potrzeby gospodarki narodowej i potrzeby ludności.

Należy intensywnie rozwijać bazę surowcową hutnictwa żelaza, przyspieszyć budowę hut, znacznie zwiększyć wykorzystanie istniejących mocy produkcyjnych, rozszerzyć asortyment i polepszyć jakość metali.

Trzeba stwierdzić, że w zużyciu metali jest wiele marnotrawstwa. Wykorzystuje się metale nie tylko tam, gdzie są one rzeczywiście niezbędne, lecz również i tam, gdzie z powodzeniem mogą być zastosowane zamienniki metali.

Jednym z najważniejszych zadań jest wszechstronne zwiększenie produkcji metali nieżelaznych i rzadkich, produkcji nierdzewnych i żaroodpornych stali i stopów.

Postęp techniczny znajduje wyraz nie tylko w doskonaleniu istniejących, lecz także w powstawaniu nowych gałęzi i rodzajów produkcji. Jedną z takich gałęzi jest produkcja tworzyw sztucznych i materiałów zastępczych, mająca wielkie znaczenie dla dalszego wzrostu produkcji artykułów powszechnego użytku.

Powinniśmy za wszelką cenę doprowadzić do tego,

3. O lepsze wyposażenie techniczne transportu i łączności

Ogromne znaczenie dla gospodarki narodowej ma rozwój transportu i łączności. W ciągu piątej pięcioletki wzrosło techniczne wyposażenie transportu. Polepszyła się organizacja pracy i eksploatacja środków transportowych.

Podkreślając te sukcesy, należy stwierdzić, że pod względem technicznym transport kolejowy pozostał w tyle. Posługuje się on w zasadzie trakcją parową, chociaż wiadomo, że trakcja parowa jest mało oszczędna, ponieważ jej współczynnik sprawności wynosi — 4—5 procent, podczas gdy współczynnik trakcji elektrycznej wynosi 16—18 proc. Według danych Państwowego Komitetu Planowania i Ministerstwa Komunikacji ZSRR, przestawienie linii Moskwa — Władywostok na trakcję elektryczną umożliwiłoby zaoszczędzenie co najmniej 18 milionów ton węgla i zredukowanie wydatków eksploatacyjnych o przeszło 2,7 miliarda rubli rocznie, w porównaniu z trakcją parową.

Elektryfikacja kolei jest niezwykle ważnym ogniwem technicznej rekonstrukcji transportu kolejowego i jego rozwoju na bazie najwyższej techniki. Ze względu na ogromne znaczenie tej sprawy dla gospodarki narodowej, Komitet Centralny partii podjął niedawno uchwałę „O generalnym planie elektryfikacji kolei”, ob-

4. Problemy właściwego rozmieszczenia sił wytwórczych

Zadania dalszego zwiększenia produkcji przemysłowej wymagają stanowczo wciągnięcia do obrotu gospodarczego nowych źródeł surowców, paliwa, energii elektrycznej, a przede wszystkim — zmobilizowania ogromnych naturalnych zasobów wschodnich rejonów kraju.

Należy przypomnieć, że we wschodnich rejonach koncentruje się do 75% wszystkich zapasów węgla ZSRR i do 80 proc. energii wodnej, cztery piąte bogactw leśnych, podstawowe zasoby metali koloro-

aby pod koniec szóstej pięcioletki zastąpić produkty spożywcze przeznaczane na cele techniczne surowcami syntetycznymi, tak aby od 1961 roku zaprzestać zużycia produktów spożywczych na te cele. Należy intensywnie rozwijać produkcję włókien sztucznych, która wprawdzie wzrosła w ostatnich latach, ale nie zaspokaja bynajmniej naszych potrzeb.

Utrzymując również w przyszłości wysokie tempo rozwoju przemysłu ciężkiego, możemy i powinniśmy równocześnie bardziej intensywnie rozwijać produkcję artykułów konsumpcyjnych.

Celem produkcji socjalistycznej jest maksymalne zaspokajanie stale rosnących materialnych i kulturalnych potrzeb ludzi pracy, całego społeczeństwa. Obecnie, gdy mamy potężny, wszechstronnie rozbudowany przemysł ciężki, powstała konkretna możliwość rozwijania w szybkim tempie nie tylko produkcji środków produkcji, lecz także produkcji artykułów powszechnego użytku. Wystarczy wskazać na to, że w roku 1960 będziemy produkować prawie 3-krotnie więcej artykułów powszechnego użytku, niż w roku 1950.

liczonym na 10 lat. Plan ten przewiduje zelektryfikowanie linii kolejowych o łącznej długości 40 tysięcy kilometrów.

Rozszerzenie zakresu stosowania elektrowozów i lokomotyw spalinowych, usprawnienie gospodarki kolejowej, automatyzacja i centralizacja służby ruchu oraz inne posunięcia umożliwią zwiększenie zdolności przepustowości linii kolejowych.

Należy intensywnie zwiększać przewozy morskie i rzeczne, których udział w ogólnych przewozach towarowych w kraju wynosi zaledwie 12 proc., co jest całkowicie niewystarczające.

W szybszym tempie należy rozwijać transport lotniczy i rurociągowy.

Sprawa uporządkowania pracy transportu samochodowego dawno dojrzała i należy ją rozwiązać, przełamując opór biurokratów. Wymagają tego interesy naszego socjalistycznego państwa.

W ciągu ostatnich lat osiągnięto pewną poprawę w pracy łączności. Jednakże poziom rozwoju środków łączności, zwłaszcza przekazywania informacji radiowych, fototelegrafów i telewizji wciąż jeszcze nie zaspokaja potrzeb ludności i gospodarki narodowej. Trzeba jeszcze intensywniej rozwijać i doskonalić środki łączności w oparciu o najnowsze osiągnięcia nauki i techniki.

wych i rzadkich, ogromne zasoby surowców chemicznych, rudy żelaznej i materiałów budowlanych.

W ciągu najbliższych 10 lat powinniśmy przekształcić Syberię w jedną z największych baz wydobycia węgla i produkcji energii elektrycznej w ZSRR, w główną bazę przemysłów ciepłociłowych i energochłonnych, zwłaszcza produkcji aluminium,

(CIĄG DALSZY NA 3 STR.)

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

wyłoszony przez tow. N. S. Chruszczowa na XX Zjeździe partii

CIĄG DALSZY Z 2 STR.

magnezu i tytanu, jak również elektrotechniki, chemii, węgla i elektrochemii.

W celu pomyślnego rozwiązania tego niezwykle doniosłego zadania gospodarczego, musimy pełnić naprzód rozwój hutnictwa żelaza na Wschodzie. W 1955 roku Ural i Syberia zachodnia dały ponad 14 milionów ton surowców, co przewyższa produkcję surowców w Anglii. Mimo to jednak zmuszeni jesteśmy corocznie dowozić do rejonów Wschodu kilka milionów ton metali żelaznych z europejskiej części ZSRR.

5. Zagadnienia wydajności pracy, kosztów własnych produkcji przemysłowej i budownictwa inwestycyjnego

Kierując się znaną tezą W. I. Lenina, że wydajność pracy, to w ostatniej instancji rzecz najważniejsza dla zwycięstwa nowego ustroju społeczno-gospodarczego, partia walczyła i walczyć będzie nadal o nieustanne podnoszenie wydajności pracy na bazie postępu technicznego.

Najważniejszym warunkiem wzrostu wydajności pracy jest — jak wskazywał Lenin — „zwiększenie dyscypliny pracowników, umiętności pracy, jej szybkości, intensywności, lepszej organizacji”. Ludzie radzieccy wiedzą, że zwiększenie wydajności pracy, to podstawa wzrostu ich dobrobytu.

Organizacje partyjne i gospodarcze powinny zwracać jak najbaczniejszą uwagę na zagadnienia działalności gospodarczej przedsiębiorstw.

TOWARZYSZE!

Niezmiernie doniosłe znaczenie dla dalszego rozwoju przemysłu i całej gospodarki narodowej ma budownictwo inwestycyjne. Obecnie, kiedy coroczne nakłady inwestycyjne osiągną blisko 200 miliardów rubli, powinniśmy poświęcić większą uwagę zagadnieniom budownictwa inwestycyjnego, o-

Rolnictwo

TOWARZYSZE!

Prócz potężnego przemysłu kraj nasz musi mieć wszechstronnie rozwinięte rolnictwo, zdolne do produkowania takiej ilości żywności i surowców rolniczych, jakiej potrzeba dla całkowitego zaopatrzenia ludności i pokrycia wszystkich innych potrzeb państwa.

Przy aktywnym poparciu klasy robotniczej i całego narodu, partia nasza zrealizowała bardzo poważne postępy zmierzające do zdyktowanego rozwoju rolnictwa. W latach 1954 i 1955 inwestycje w rolnictwie wyniosły 34,4 miliarda rubli, czyli 138 proc. ogólnej sumy inwestycji dokonanych w rolnictwie w ciągu całej czwartej pięcioletki. W okresie tych dwóch lat kolchozy, MTS i sowchozy, otrzymały 404 tysiące traktorów (w przeliczeniu na traktory o mocy 15 KM), 228 tysięcy samochodów ciężarowych, 83 tysiące kombajnów zbożowych i wiele innych maszyn rolniczych.

Abym zwiększyć zaintereso-

GLOBALNA PRODUKCJA ZBOŻ I ROŚLIN PRZEMYSŁOWYCH W ZSRR (w procentach w stosunku do 1950 roku)

	1950	1951	1952	1953	1954	1955
zboża	100	97	113	101	103	120
stolecznik	100	97	123	148	106	287
buraki cukrowe	100	114	107	111	95	147
bawełna	100	105	104	108	118	169
len włóknisty	100	78	83	64	85	149

W porównaniu z 1954 rokiem produkcja zbóż w kraju zwiększyła się w 1955 roku o 22 proc., stolecznika — o 95 procent, buraków cukr-

Zadanie polega na tym, by w ciągu najbliższych 2—3 pięcioletek stworzyć na Syberii trzecią potężną bazę hutniczą naszego kraju, produkującą 15—20 milionów ton surowców rocznie.

W ciągu najbliższych 10 lat mamy stworzyć na Wschodzie nowe wielkie ośrodki przemysłu budowy maszyn zdolne do produkowania wszelkich rodzajów maszyn, mechanizmów, aparatury i przyrządów.

Należy też zwrócić uwagę na jak najbardziej celowe, kompleksowe rozlokowanie przemysłu w regionach ekonomicznych.

przeć je mocno na bazie przemysłowej.

Komitet Centralny partii i Rada Ministrów ZSRR powzięły ostatnio szereg ważnych uchwał w sprawie rozwoju i doskonalenia przemysłu budowlanego. Chodzi o to, aby zapewnić jak najefektywniejsze wykorzystanie środków przeznaczonych na budownictwo inwestycyjne, podnieść poziom kierownictwa organizacyjno-technicznego w budownictwie, podjąć zdecydowaną walkę z rozdrabnianiem środków, radykalnie skrócić terminy i obniżyć koszt budownictwa.

Rozwiązanie tych zadań możliwe jest tylko w drodze stosowania przemyślnych metod budownictwa, przez wprowadzenie na szeroką skalę gotowych konstrukcji żelbetonowych i betonowych oraz prefabrykatów. Poleszając praktykę budownictwa powinniśmy jednocześnie stale, po gospodarsku, troszczyć się o lepsze wykorzystanie istniejących mocy. Doświadczenie dowodzi, że wiele przedsięwzięć może bez dużych dodatkowych nakładów inwestycyjnych, znacznie zwiększyć, a w niektórych wypadkach — podwoić, a nawet potroić produkcję.

wanie materialne kolchozów i kolchoźników rozwojem produkcji uspołecznionej oraz podnieść jej towarowość, podwyższono znacznie ceny skupu zbóż, produktów hodowlanych, ziemniaków, warzyw, lnu i konopi.

W ośrodkach maszynowo-traktorowych stworzono stałe kadry mechanizatorów, co ma doniosłe znaczenie dla przekształcenia MTS we wzorowe przedsiębiorstwa socjalistyczne.

Komitet Centralny partii i rząd wprowadzili nowy tryb planowania w rolnictwie, który pobudził inicjatywę kolchoźników. Podjęto kroki zmierzające do polepszenia pracy sowchozów, do umocnienia istniejących i stworzenia nowych gospodarstw państwowych.

Realizacja opracowanych przez partię środków w dziedzinie dalszego rozwoju rolnictwa umożliwiła dokonanie pierwszego wielkiego kroku naprzód na drodze do zwiększenia produkcji zbóż i roślin przemysłowych. Ilustruje to następująca tablica:

wych — o 54 proc., włókna lnianego — o 74 proc. Nie uzyskaliśmy wzrostu plonów bawełny. Nastąpiło to wskutek uszkodzenia wschodów ba-

wełny przez przymrozki. W szeregu rejonów, zwłaszcza w strefie nieczarnoziemnej,

1. Gospodarka zbożowa — to podstawa całej produkcji rolnej

TOWARZYSZE!

Partia niejednokrotnie wskazywała, że bez dobrze rozwiniętej gospodarki zbożowej nie można podnieść hodowli, nie można zwiększyć produkcji roślin przemysłowych. Jednakże w tej niezwykle doniosłej sprawie kierownicy Ministerstwa Rolnictwa ZSRR i Ministerstwa Sowchozów ZSRR, jak również organa planowania znajdowały się na wyraźnie niewłaściwej drodze. Struktura zasiewów, jaka ukształtowała się w ostatnich latach, okazała się w jasnej sprzeczności z zadaniami zwiększenia produkcji zbóż. W większości rejonów kraju nastąpiło zmniejszenie zasiewów zbóż.

Po wszechstronnym zbadaniu zapotrzebowania państwa na artykuły rolne, styczniowe plenum Komitetu Centralnego KPZR w 1955 roku wysunęło zadanie — zdecydowanie zwiększyć w krótkim okresie produkcję zbóż, a produkcję głównych artykułów hodowlanych zwiększyć dwukrotnie lub przeszło dwukrotnie.

Szczególnie doniosłe znaczenie dla dalszego rozwoju rolnictwa miało podjęcie na podstawie uchwały partii zagospodarowanie odłogów i ugorów w Kazachstanie, na Syberii i w innych okręgach kraju. Co dadzą krajowi odłogi? Z obliczeń wynika, że z ziem nowych będziemy mogli uzyskać co roku przeciętnie co najmniej 2 miliardy pudów zboża.

W krótkim okresie skierowano na teren zagospodarowywania odłogów przeszło 200 tysięcy traktorów w przeliczeniu na traktory o mocy 15KM oraz tysiące innych maszyn i narzędzi.

Na apel Komitetu Centralnego KPZR do zagospodarowywania odłogów i ugorów wyjechało 350 tysięcy patriotów z radzieckich, którzy przez jawni bohaterstwo pracy godne budowniczych komunizmu. W latach 1954—1955 zarano w okręgach zagospodarowywania odłogów i ugorów 30 milionów hektarów ziemi, a w całym kraju zarano 33 miliony ha odłogów i ugorów. Jest to wielkie zwycięstwo partii i całego narodu radzieckiego.

Zagospodarowanie odłogów umożliwiło znaczne rozszerzenie obszaru zasiewów zbóż. W 1950 roku w ZSRR obsiano było zbożem 102,9 miliona hektarów, zaś w 1955 roku — 126,4 mln ha, tj. prawie o 24 mln hektarów więcej.

Przy dalszym zagospodarowywaniu odłogów należałoby zwrócić uwagę na Kraj Krasnojarski, obwód irkucki, chabarowski i Kraj Przymorski,

gdzie jest niemało dobrych nie uprawianych ziem. Umożliwi to stworzenie bazy zbożowej i hodowlanej, zapewnijacej zaspokojenie zapotrzebowania Dalekiego Wschodu na artykuły rolnicze produkcji miejscowej.

W 1955 roku zasiano prawie 18 mln hektarów kukurydzy, tj. o 13,6 mln hektara więcej niż w 1954 roku.

Zwiększenie powierzchni zasiewów kukurydzy umożliwiło znaczną poprawę w zaopatrzeniu hodowli w kiszonki i pasze treściwe. W 1955 roku kolchozy przygotowały o 17 mln ton kiszonki więcej niż w 1954 r., w tym ponad 6 mln ton kiszonych kaczanów kukurydzy.

Dzięki temu w kolchozach poważnie wzrosły udaje i jakość balna produkcja mleka. Według danych Centralnego Urzędu Statystycznego ZSRR, w ciągu ostatnich czterech miesięcy (od 1 października 1955 roku do 1 lutego 1956 roku) globalnie udaje mleka w kolchozach wzrosło w porównaniu z tym samym okresem 1954—1955 r. w całym kraju o 65 proc.

Nasze główne zadanie w dziedzinie produkcji roślinnej polega na tym, aby w oparciu o zwiększenie plonów i dalsze zagospodarowanie ziem nowych doprowadzić w końcu szóstej pięcioletki roczne globalne zbiory zbóż do 11 miliardów pudów, rozszerzyć obszar zasiewów i znacznie podnieść plony roślin przemysłowych — bawełny, buraków cukrowych, lnu, konopi, słonecznika, jak również zdecydowanie zwiększyć produkcję ziemniaków i warzyw. Możemy i powinniśmy w ciągu najbliższych dwóch lat rozwiązać zadanie całkowitego zaopatrzenia kraju w ziemniaki i warzywa wysokiej jakości.

Należy zwiększyć powierzchnię sadów, winnic i plantacji krzewów jagodowych. Trzeba rozwinąć zakładanie pasów leśnych i wezwać młodzież do aktywnego udziału w tej pracy. Niezmiernie ważne jest zwiększenie zasięgu prac irygacyjnych i lepsze wykorzystanie ziem na wadnianych i osuszanych.

Komitet Centralny partii uważa za konieczne zwiększenie produkcji nawozów sztucznych i środków chemicznych do walki z chwastami i szkodnikami roślin uprawnych. Powinniśmy nadal podnosić kulturę uprawy, wytrwale wprowadzać przodującą agrotechnikę, właściwe płodozmiany, skracać okresy przeprowadzania prac rolnych i na tej podstawie zapewnić wzrost plonów zbóż i roślin przemysłowych we wszystkich rejonach kraju.

2. Zadania w dziedzinie dalszego rozwoju hodowli

Jednym z najtrudniejszych a zarazem najbardziej palących zadań, jakie stanęły przed partią w ostatnich czasach, jest zadanie dalszego rozwoju hodowli, zwiększenie produkcji i skupu artykułów hodowlanych. Komitet Centralny KPZR i rząd opracowa-

ły i realizują system doniosłych środków ekonomicznych i organizacyjnych, zmierzających do zwiększenia pogłowia i podniesienia produktywności zwierząt gospodarskich.

Pozwól sobie podać niektóre dane charakteryzujące stan naszej hodowli:

POGŁOWIE ZWIERZĄT PRODUKCYJNYCH W ZSRR (w procentach w stosunku do 1950 roku)

	1950	1951	1952	1953	1954	1955
krowy	100	102	100	107	113	129
ogółem bydła rogatego — łącznie	100	103	99	110	114	111
trzoda chlewna	100	111	117	105	210	214
owce	100	110	114	130	142	151

PRODUKCJA PODSTAWOWYCH ARTYKUŁÓW HODOWLANYCH W ZSRR (w procentach w stosunku do 1950 roku)

	1950	1951	1952	1953	1954	1955
mięso (w wadze rzeźnej)	100	96	106	120	129	138
mleko	100	102	101	103	108	119
wełna	100	107	122	130	128	142
jaja	100	113	123	127	147	154

Wśród poczyną zmierzających do dalszego rozwoju hodowli, szczególnie ważne miejsce zajmują sprawy zwiększenia produkcji pasz. Zadanie polega na tym, aby równocześnie ze zwiększeniem produkcji zbóż i wszechstronnym rozszerzeniem produkcji kukurydzy, co jest sprawą naczelną, zwiększać zasiewy traw wieletnich, np. koniczyny, lucerny i in.

Trzeba także rozwijać zasiewy traw jednorocznych, np. w okręgach południowych trawy sudańskiej i sorgo, w środkowych — mieszanek wyki i owsa, mieszanek nadających się szczególnie do uprawy na ugorach zielonych.

Dobry jest ten kierownik, który wykorzystuje wszystkie możliwości i zapewnia zwierzętom gospodarskim własne pasze zarówno treściwe, jak i czyste, niezbędne do zdecydowanego zwiększenia produkcji artykułów hodowlanych. Tymczasem mamy jeszcze takich kierowników kolchozów i sowchozów, którzy zamiast skupić wszystkie siły dla zwiększenia produkcji pasz, wolą korzystać z pomocy państwa i brać od niego jak najwięcej pasz; jest też niemało takich, którzy korzystając z faktu, że ceny artykułów zostały obniżone, kupują w sklepach chleb, kaszę i inne artykuły przetrza czając je na paszę. Nie jest

3. Mechanizacja rolnictwa

Nasz przemysł socjalistyczny wyposaża rolnictwo w miliony nowoczesnych maszyn. Dzięki stosowaniu nowych metod technicznych wzrasta mechanizacja pracy w rolnictwie. Problem zmechanizowania najważniejszych robót polowych został u nas rozwiązany. Jest to wielkie zwycięstwo narodu radzieckiego. Obecnie staje przed nami w całej swej ostrości zadanie przejścia w jak najkrótszym terminie od mechanizacji poszczególnych robót do kompleksowej mechanizacji całej produkcji rolnej, w tym również hodowli. W tych warunkach bardziej jeszcze wzrosła rola ośrodków maszynowo-traktorowych (MTS).

Celowe będzie stopniowe przestawianie w ciągu najbliższych lat ośrodków maszynowo-traktorowych na rozruchnik gospodarczy. W szóstej pięcioletce trzeba przejść całkowicie na zawieszane narzędzia do uprawy roli i inne narzędzia używane przy uprawie roślin. Do tych maszyn, które nie mogą być zawieszane (np. ciężkie plugi), fabryki powinny opracować i wyprodukować specjalne urządzenia umożliwiające traktoryzowanie prac bez przyczepów.

Niezmiernie ważne jest znaczne rozszerzenie produkcji maszyn do oddzielnego sprzętu zbóż, tak aby w głównych strefach zbożowych można było przejść w jak najbli-

to już działalność produkcji, lecz spekulacyjna.

Naszym głównym zadaniem w dziedzinie hodowli jest wszechstronne zwiększenie produkcji artykułów hodowlanych z każdego 100 hektarów użytków rolnych. Należy przede wszystkim rozwijać hodowlę społeczną, co umożliwi — znaczne zwiększenie dochodów kolchozów, podniesienie dobrobytu kolchoźników i zapewni lepsze zaopatrzenie ludności kraju w mięso, mleko i inne artykuły.

Szczególną uwagę należy zwrócić na polepszenie rasowych cech zwierząt gospodarskich, na zwiększenie odsetka krów w stadzie bydła, na zapewnienie znacznego wzrostu produktywności bydła mlecznego i organizacji tuczdy jakosi, jako jednego z najważniejszych źródeł szybkiego zwiększenia produkcji mięsa.

Należy intensywnie rozwijać chów owiec cienkorunnych, półcienkorunnych, mięsno-wełnistych i kożuchowych, by mieć więcej tkanin wełnianych dobrej jakości, skórek karakułowych, dobrych kożuszków i obuwia filcowego.

Trzeba, aby w kolchozach i sowchozach było możliwie jak najwięcej kur, gęsi i kaczek; trzeba hodować ryby w stawach, sadzawkach i basenach; zwracać należytną uwagę na hodowlę królików i pszczelarstwo.

Trzeba budować elektrownie międzykolchozowe, rejonowe lub nawet międzyrejonowe. Trzeba opracować projekty elektrowni typowych z uwzględnieniem specyfikacji tych lub innych stref kraju. Niektóre elektrownie położone w pobliżu złóż gazu ziemnego mogą pracować na paliwie gazowym, w innych można używać jako paliwa torfu, w jeszcze innych — węgla kamiennego lub brunatnego.

Tam natomiast, gdzie są zasoby wodne, trzeba oczywiście budować elektrownie wodne. Powstaje pytanie, kto i z jakich funduszy powinien budować takie elektrownie? Słuszne byłoby ustalić, aby elektrownie te były budowane przez organizacje na szczeblu republikańskim z funduszy kolchozowych na zasadach spółdzielczych.

W planach państwowych trzeba przewidzieć zaopatrzenie elektrowni międzykolchozowych, rejonowych i międzyrejonowych w paliwo i inne materiały.

4. O rozwoju produkcji sowchozów

Rozwiązując pilne zadania dalszego podniesienia poziomu rolnictwa musimy poświęcić szczególną uwagę rozwojowi sowchozów, które stanowią najwyższą formę organizacji socjalistycznego rolnictwa.

Komitet Centralny partii podjął szereg ważnych kroków w celu umocnienia starych i budowy nowych sowchozów. W ciągu ostatnich dwóch lat

stworzono 581 nowych wielkich sowchozów, w tym na odłogach i ugorach 425 sowchozów; obszar zasiewów sowchozów Ministerstwa Sowchozów ZSRR zwiększył się o 10,5 miliona hektarów i wyniósł w 1955 roku 24,5 miliona hektarów, przy czym obszary

CIĄG DALSZY NA 4 STR.

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

wyłożony przez tow. N. S. Chruszczowa na XX Zjeździe partii

CIĄG DALSZY Z 3 STR.

zasiewów zbóż zwiększyły się o 2,4 raza.

Obecnie wraz z zwiększeniem produkcji zboża w sowchozach, należy na szerszą skalę rozwijać w sowchozach produkcję bawełny, buraka cukrowego i innych roślin uprawnych. Należy rozwijać sowchozy hodowlane, w

5. Nasiennictwo - ważne ogniwo w rozwoju rolnictwa

Ważnym ogniwem w rozwoju rolnictwa jest należyte zajęcie się sprawą nasiennictwa. Sprawa nasiennictwa jest u nas zaniedbana, mimo że zdawałoby się, iż w warunkach wielkiej, zorganizowanej gospodarki zadanie to rozwiązać jest nie tak trudne. I jeżeli nie zostało ono rozwiązane, to tylko dlatego, że sprawy tej nie doceniali pracownicy rolnictwa.

Czas zrozumieć, że bez należytej organizacji nasiennictwa nie można podnieść plonów roślin uprawnych do właściwego poziomu. Sprawa ta musi być rozwiązana. I można ją rozwiązać szybko, koncentrując sprawę nasiennictwa głównie w przodujących sowchozach oraz ulep-

6. O budownictwie w kolchozach

TOWARZYSZE!

Dojrzała konieczność zwrócenia uwagi organizacji partyjnych i radzieckich na zagadnienia budownictwa wiejskiego. Musimy wiele jeszcze zrobić, aby poważnie ulepszyć warunki mieszkaniowo-bytowe kolchoźników, których znaczna część zamieszkuje domy bez odpowiednich wygód. Nie wolno też godzić się z taką spuścizną przeszłości, jak brak dróg na ogromnych obszarach wielu rejonów wiejskich. Rzecz jasna, że wymogi rozwoju produkcji powinny być zawsze na pierwszym planie. Również na bazie wzrostu produkcji, na bazie rozwoju gospodarki społecznej kolchozów powstają warunki sprzyjające rozwijaniu budownictwa domów mieszkalnych i ośrodków kulturalnych.

Domy mieszkalne należy budować na koszt samych kolchoźników. Dochody działek i setek tysięcy rodzin kolchozowych pozwalają im obecnie na posiadanie wygodnie urządzonej, ładnych domów, ale kolchoźnik nie zawsze może dać sobie radę ze zbudowaniem własnego domu, zwłaszcza zaś z nabyciem materiałów budowlanych. Trzeba więc wspomóc kolchozom w organizowaniu na miejscu produkcji materiałów budowlanych.

Z kolei również pracownicy władz rejonowych powo-

szczególności owczarskie na nie zagospodarowanych ziemiach, które ze względu na swe właściwości mało nadają się do uprawy zbóż i innych roślin, lecz w zupełności odpowiadają dla hodowli. Celowe jest zrewidowanie systemu planowania w sowchozach, biorąc za podstawę planu produkcję przypadającą na 100 hektarów użytków rolnych z uwzględnieniem właściwości poszczególnych stref.

szając pracę rejonowych gospodarstw naslennych.

Oddzielnie należy poruszyć sprawę hodowli nasion pochodzących z krzyżówek kukurydzy. W tej sprawie rolnictwo naszego kraju nie nadąża za niektórymi innymi krajami, a jest tak bynajmniej nie dlatego, że pracownicy rolnictwa nie rozumieli znaczenia krzyżowania.

Zadanie polega na tym, aby ulepszyć selekcję, zorganizować na szeroka skalę hodowlę nasion kukurydzy z krzyżówek, stworzyć przedsiębiorstwa, która przygotowywać będą takie nasiona, wydzielić dla tego celu sprzęt techniczny, kadry, słowem, rozwiązać problem uzyskania nasion kukurydzy z krzyżówek.

łani są do zorganizowania produkcji materiałów budowlanych na wyższym poziomie technicznym. Wówczas materiały będą lepsze, tańsze i co najważniejsze — będzie ich więcej. Należy wykorzystać nasze możliwości i budować gotowe składane domy według opracowanych z góry projektów.

Jak zorganizować budownictwo? Trzeba zalecić kolchozom, by tworzyły wykwalifikowane brygady budowlane, zaopatrując je w niezbędne urządzenia i narzędzia, a żeby zapewnić większą wydajność w pracy budowniczych kolchozowych. Tam, gdzie to jest możliwe, powinny istnieć rejonowe kolchozowe organizacje budowlane, którym kolchozy przydzielaliby określoną liczbę zawodowych pracowników budowlanych. Umożliwi to zmechanizowanie budownictwa na szerszą skalę, szybsze i mniej kosztowne wznoszenie domów mieszkalnych i innych zabudowań.

Ministerstwo Rolnictwa, rady ministrów republik związkowych i autonomicznych, komitety wykonawcze rad krajowych, obwodowych i rejonowych muszą wspomóc kolchozom w organizowaniu budownictwa, prawidłowo zaplanować urządzenie wsi, opracować typowe projekty domów mieszkalnych i innych zabudowań.

7. Podnieść poziom kierowania gospodarką rolną

Pomyślny rozwój naszego rolnictwa wymaga zdecydowanego polepszenia pracy organów gospodarki rolnej zarówno w centrum, jak i w terenie. Nasz aparat radziecki powinien być wszystkimi swymi korzeniami związany z produkcją, podporządkowywać swą pracę interesom produkcji. Czy wymaganiom tym odpowiada struktura organizacyjna i praktyczna działalność ministerstwa rolnictwa, sowchozów i skupu? Nie, nie odpowiada. Struktura ta jest jeszcze ciekła i brukratyczna. W centrach nie jest nam potrzebny aparat, który zastępowałby organa terenowe.

Nasze państwo socjalistyczne może obecnie w pełni zaspokoić potrzeby wszystkich dziedzin gospodarki rol-

nej. Kolchoz — to gospodarstwo spółdzielcze. Gospodarza mi są tam wszyscy kolchoźnicy, są oni pełnoprawnymi członkami kolchozu, sami rozdzielają między siebie pracę. Jest to całkowicie zrozumiałe. W naszym społeczeństwie socjalistycznym wszystko zmierza do zaspokojenia rosnących potrzeb człowieka.

W wyniku zrealizowania wytyczonych przez partię zadań w dziedzinie gospodarki rolnej stworzone zostały u nas wszelkie warunki ku temu, by w jak najkrótszym czasie zwiększyć produkcję artykułów rolnych do rozmiarów wystarczających na zaspokojenie rosnących potrzeb kraju. Można być przekonanym, że ludzie radzieccy z partią komunistyczną na czele chlubnie wypełnią to żywotnie ważne zadanie.

U nas sprawa wygląda ina-

Wzrost stopy życiowej i poziomu kulturalnego narodu radzieckiego

TOWARZYSZE!

Na gruncie rozwoju przemysłu i rolnictwa dokonywał się u nas nieustanny wzrost stopy życiowej narodu radzieckiego. W okresie piętej pięcioletki dochód narodowy ZSRR wzrósł o 68 proc — a jest rzeczą wiadomą, iż trzy czwarte tego dochodu przeznacza się u nas na zaspokojenie osobistych potrzeb ludności. Realna płaca robotników i urzędników wzrosła w tym okresie o 39 proc., a realne dochody kolchoźników — o 50 proc. W okresie pięcioletnim państwo wyasygnowało 689 miliardów rubli na zasilki w ramach ubezpieczeń społecznych, na opłacenie urlo-

pów robotników i urzędników, na bezpłatne i ulgowe skierowania do domów wypoczynkowych i sanatoriów, na emerytury, pomoc lekarską, stypendia dla studentów itd.

Na podstawie rozwoju gospodarki socjalistycznej rokrocznie wzrastało spożycie w kraju. W roku 1955 państwo i spółdzielca sprzedała 1,9 raza więcej towarów niż w roku 1950.

Przytoczę niektóre dane, ilustrujące wzrost ilości towarów sprzedawanych ludności przez państwo i spółdzielce punktów handlowe (w procentach w porównaniu z rokiem 1950):

lata:	1950	1951	1952	1953	1954	1955
mięso i przetwory mięsne	100	120	124	171	206	220
ryby i przetwory rybne	100	112	128	137	162	185
masło i tłuszcz zwierzęcy	100	107	110	150	160	158
oleje roślinne	100	135	170	182	222	222
odzież i bielizna	100	107	115	131	162	198
obuwie	100	108	118	150	163	168
meble	100	142	154	201	272	307

Poważnie wzrosła również sprzedaż cukru, tkanin jedwabnych i bawełnianych, zegarków, maszyn do szycia i innych artykułów.

Bardzo znacznie wzrosła sprzedaż artykułów o przeznaczeniu kulturalnym i bytowym — aparatów radiowych, telewizorów, instrumentów muzycznych, rowerów itd. Lu-

dzie radzieccy zaczęli lepiej się odżywiać i ubierać oraz w większym stopniu zaspokajać swe potrzeby kulturalne.

Wzrost dobrobytu mas pracujących stanowi między innymi wytlumaczenie faktu, że przyrost naturalny w naszym kraju wyniósł w latach piątej pięcioletki 16 milionów 300 tysięcy ludzi.

1. O pełniejsze zaspokajanie wzrastających potrzeb materialnych ludności

Wszystko to są poważne sukcesy. Nie powinniśmy się jednak kierować jedynie przyrostem w poprzednim latami, ale przede wszystkim uwzględniać nieustannie wzrastające materialne i kulturalne potrzeby ludności. Ujmując zagadnienie z tego punktu widzenia musimy stwierdzić, że nie posiadamy jeszcze wystarczających ilości artykułów konsumpcyjnych, że brak nam mieszkań, że nie rozwiązano jeszcze wielu doniosłych kwestii związanych ze zwiększeniem dobrobytu mas pracujących.

Dlatego też, jakkolwiek dobrobyt naszego narodu poważnie wzrósł, partia komunistyczna i rząd radziecki muszą jeszcze uczynić wiele, by podnieść stopę życiową ludności na poziom odpowiadający możliwościom ustroju socjalistycznego i nieustannie wzrastającym potrzebom ludzi radzieckich.

W ciągu ostatnich lat Komitet Centralny podjął szereg kroków w celu dalszego pod-

niezawodnym grup pracowników. Ta podwyżka płac powinna być zrealizowana równocześnie z ogólnymi posunięciami, dotyczącymi uporządkowania plac robotników i urzędników w różnych gałęziach gospodarki. Należy przy tym zapewnić właściwy stosunek poziomu plac poszczególnych grup robotników zależnie od ich kwalifikacji i trudnych warunków pracy.

Należy stwierdzić, że w systemie plac i w taryfikacji istnieje wiele spraw nie uporządkowanych i zagmatwanych.

Stoi przed nami ważne zadanie polityczne i gospodarcze, by zaprowadzić należyty porządek w dziedzinie plac. Konieczne jest konsekwentne wprowadzenie w życie zasad osobistego materialnego zainteresowania pracowników z tym, iż należy pamiętać, że realizacja tej zasady jest jednym z najważniejszych warunków nieustannego wzrostu produkcji.

Należy wytrwale doskonalić system plac we wszystkich gałęziach gospodarki, uzależnić bezpośrednio płace od ilości i jakości pracy każdego pracownika i w całej pełni wykorzystywać potencjalną dynamikę materialnego zainteresowania w celu podniesienia wydajności pracy.

TOWARZYSZE!

Komitet Centralny partii uważa, że rozporządzamy możliwościami, które pozwolą po wrócić do sprawy o tak pierwszorzędny znaczeniu, jak sprawa skrócenia dnia roboczego.

Należy podać do wiadomości Zjazdu, że Komitet Centralny partii powziął uchwałę w sprawie przejścia w ciągu szóstej pięcioletki wszystkich robotników i urzędników na 7-godzinny dzień pracy. Zamierza się przy tym wprowadzić 6-godzinny dzień pracy dla robotników najważniejszych specjalności w przemyśle węglowym i górnym zatrudnionych pod ziemią oraz przywrócić 6-godzinny dzień pracy dla młodzieży w wieku od lat 16 do 18. Powzięto również uchwałę w sprawie wprowadzenia w najbliższym czasie 6-godzinnego dnia pracy dla robotników i urzędników w sobotę i w dni przed świąteczne.

Poczynając od 1957 roku partia i rząd przystąpią do stopniowego wprowadzania 7-godzinnego dnia pracy, lub tam, gdzie jest to celowe ze względu na warunki produkcji — 5-dniowego tygodnia pracy (z dwoma dniami wolnymi od pracy przy 8-godzinnym dniu roboczym) kolejno w jednej gałęzi gospodarki narodowej za drugą, tak, aby proces ten zakończył się do roku 1960.

Wprowadzenie skróconego dnia pracy odbywać się będzie bez zmniejszenia plac robotników i urzędników.

Poza uporządkowaniem plac i skróceniem dnia pracy, dojrzała również konieczność usprawnienia systemu emerytur i rent. Emerytury i renty wypłacane są — jak wiadomo — w ZSRR z funduszy państwowych i społecznych, które rokrocznie rosną. Jest to wielkie osiągnięcie, jednakże w systemie tym są też poważne niedociągnięcia. Zaczynamy choćby od tego, że w wysokości emerytur i rent istnieje niedopuszczalna rozpiętość. Dla szeregu kategorii emerytów i rencistów ustalono niskie stawki, podczas gdy niektóre osoby, w tym ludzie zdolni do pracy, jeszcze nie starzy, otrzymują wysokie emerytury i renty.

Komitet Centralny partii i Rada Ministrów ZSRR podejmują kroki dla uporządkowania zagadnień systemu emerytalnego, dążąc do tego, aby emerytury różnych kategorii znacznie zwiększyć a emerytury zbyt wysokie — nieco obniżyć.

Należy bardziej zatroszczyć się o zabezpieczenie obywateli w podeszłym wieku, którzy są samotni lub z jakichkolwiek przyczyn nie mogą mieszkać z rodziną; należy budować dla nich domy, w których ludzie ci po wielu latach ucziwego, pracowitego życia, mieliby rzeczywiście spokojną, zabezpieczoną starość.

Wszystkie te posunięcia wymagać będą oczywiście znacznych środków. Trzeba będzie przede wszystkim wykorzystać cz. 6 środków gromadzonych w gospodarce narodowej, dzięki wzrostowi wydajności pracy, ściśtemu stosowaniu reżimu oszczędności, likwidowaniu rozmaitych obławów marnotrawstwa, dalszemu redukowaniu aparatu administracyjnego.

Za jedno ze swych ważnych zadań partia uważa ra- dykalną poprawę warunków mieszkaniowych ludzi pracy.

Tak więc, w minionym pięcioletcu nakłady inwestycyjne w państwowym budownictwie mieszkaniowym wyniosły około 100 miliardów rubli, czyli 2,2 raza więcej niż w czwartej pięcioletce.

Zrobiono wiele. Niemniej jednak tempo budownictwa mieszkaniowego pozostało po ważnie w tyle za rozwojem gospodarki narodowej, za wzrostem ludności miast i ośrodków przemysłowych.

W szóstej pięcioletce budownictwo mieszkaniowe w miastach powinno zwiększyć się blisko dwukrotnie w porównaniu z piątą pięcioletką.

Jak wiecie, Komitet Centralny partii i Rada Ministrów ZSRR potępiły tolerowanie chałupnictwa i marnotrawstwa w budownictwie mieszkaniowym. Sprawa honoru naszych architektów jest stworzenie socjalistycznego stylu w architekturze, w oparciu o najlepsze doświadczenia ludzkości w tej dziedzinie oraz o przodujące osiągnięcia budownictwa radzieckiego. Nowowznoszone gmachy powinny zapewnić człowiekowi maksimum wygód, powinny być trwałe, oszczędne i ładne.

Powinniśmy poważnie usprawnić organizację budownictwa mieszkaniowego, skierować ją na tory przemysłowe.

Problem pełnienia warunków mieszkaniowych ludności w takich największych miastach, jak np. Moskwa, Leningrad, Kijów i in. związany jest w znacznym stopniu z przyrostem ludności naturalnej z innych części kraju.

Wiadomo, że w miastach naturalny przyrost ludności jest bardzo duży. W związku z tym można zaprzestać ścigania do miast siły roboczej z innych miejscowości i pokrywać zapotrzebowanie wielkich miast na siłę roboczą przez zatrudnienie ludności tychże miast. (Oklaski).

Pożądana jest także dekoncentracja ludności wielkich miast przez budowanie niedużych dobrze urządzonej osiedli wokół takich ośrodków, jak Moskwa, Leningrad, Kijów, Charków i inne. Do tych osiedli należy przenieść niektóre przedsiębiorstwa, aby miejscowa ludność mogła w nich pracować.

Prowadząc budownictwo państwowe, trzeba jednocześnie szerzej rozwijać budownictwo indywidualne, pomagać robotnikom i urzędnikom w budowaniu własnych domów z ich oszczędności, zwiększyć produkcję i sprzedaż dla ludności materiałów budowlanych oraz kompletów elementów prefabrykowanych dla domów standardowych.

Zbyt mało uwagi poświęca się codziennym bytowym

(CIĄG DALSZY NA 5 STR.)

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

wygłoszony przez tow. N. S. Chruszczowa na XX Zjeździe partii

(CIAĞ DALSZY Z 4 STR.)

lepszy byt rodziny radzieckiej, należy zwiększać produkcję maszyn i wyrobów ułatwiających pracę w gospodarstwie domowym — przyrządów elektrycznych, pralek, maszyn do szycia, udoskonalonego inwentarza kuchennego, przy czym należy spowodować ich potanie. Konieczne jest rozszerzenie sieci kombinatów usługowych, pralni, pracowni krawieckich, zakładów naprawy odzieży i obuwia.

Ważną rolę w polepszeniu bytu mas pracujących odgrywa żywienie zbiorowe.

Należy przeto radykalnie rozszerzyć sieć punktów żywienia zbiorowego.

2. Ku nowemu rozkwitowi kultury i nauki radzieckiej!

TOWARZYSZE! Naród radziecki zbiera owoce niezwykłej głębokiej rewolucji kulturalnej, jaka dokonała się w naszym kraju. Zaden kraj kapitalistyczny nie posiada tytułu szkół ogólnokształcących, szkół technicznych i wyższych zakładów naukowych, instytutów naukowo-badawczych, stacji doświadczalnych i laboratoriów, teatrów i świetlic, bibliotek i innych instytucji kulturalno-oświatowych, co Związek Radziecki.

W ZSRR zrealizowane zostało siedmioletnie powszechne nauczanie zarówno w miastach, jak na wsi, w większych zaś miastach w zasadzie wprowadzone jest nauczanie dziesięcioletnie. Projekt dyrektywy szóstego planu pięcioletniego przewiduje w najbliższym pięcioletcu realizację powszechnego nauczania na poziomie średnim we wszystkich miastach i na wsi.

Pobiera się u nas jeszcze niewielkie opłaty za naukę w starszych klasach szkół średnich, w średnich szkołach specjalnych i wyższych zakładach naukowych. Postano wiono od nowego roku szkolnego znieść opłaty za naukę.

Poważnym brakiem naszej szkoły jest pewne oderwanie nauki od życia, niedostatek przygotowania absolwentów do pracy praktycznej.

Aby umocnić wleż szkoły z życiem, należy nie tylko wprowadzić w szkołach nauczanie nowych przedmiotów, dostarczających podstawowych wiadomości z dziedziny techniki i produkcji, ale też systematycznie włączyć uczniów do pracy w przedsiębiorstwach, w kolchozach i sowchozach, na działkach doświadczeniowych i w warsztatach szkolnych. Należy zreformować program nauczania w szkołach średnich, przeznaczając w nim więcej miejsca na specjalizację produkcyjną.

W szóstej pięcioletce kraj nasz uczyni nowy poważny krok w kierunku stworzenia połączonej materialno-produkcyjnej bazy społeczeństwa komunistycznego.

Dokonaliśmy w naszym kraju obrzymiej pracy w dziedzinie szkolenia specjalistów dla wszystkich gałęzi gospodarki narodowej. W okresie piątej pięcioletki wyższe uczelnie Związku Radzieckiego ukończyły przeszło 1120 tys. specjalistów, tj. o 72 proc. więcej niż w czwartej pięcioletce. Jednocześnie zwiększyła się liczba studentów w wieczorowych i zaocznych uczelniach wyższych. W okresie piątej pięcioletki wyższe uczelnie wliczając do nich także uczelnie wliczając do nich także uczelnie wliczając do nich także uczelnie

Jeśli chodzi o liczbę studiujących, możemy być cał-

Należy żywienie zbiorowe zorganizować w ten sposób, aby szerokim masom wygodniej było korzystać ze stolówek i bufetów niż kupować produkty i przyrządzać posiłki w domu.

Jednym z doniosłych zadań jest dalsze polepszenie służby zdrowia; sukcesy, jakie odnieśliśmy w tej dziedzinie, są powszechnie znane. Jednakże również na tym odcinku istnieją poważne niedociągnięcia — szczególnie na wsi. W najbliższych latach musimy poważnie rozszerzyć sieć instytucji służby zdrowia i polepszyć ich pracę.

Troska o dobro narodu za wsze znajdowała się i będzie się znajdowała w centrum uwagi naszej partii i rządu radzieckiego.

W Moskwie znajdują się trzy zakłady naukowe oceanograficzne i morskie — Morski Instytut Hydrofizyczny, Instytut Oceanologii Akademii Nauk ZSRR i Instytut Oceanografii Służby Hydrologiczno-Meteorologicznej; dwa instytuty górnicze — Akademii Nauk ZSRR i Ministerstwa Przemysłu Węglowego. Czy tego aby nie za dużo dla Morza Moskiewskiego i Gór Worobio-

wych? Należy zmienić tę niewłaściwą sytuację, przybliżyć instytuty naukowo-badawcze i wyższe zakłady naukowe do ich bazy produkcyjnej.

Należy stale troszczyć się o rozwój kultury socjalistycznej, wytrwale rozwijać naukę radziecką, zwiększać jej rolę w rozwiązywaniu praktycznych zadań budownictwa komunistycznego.

Dalsze umocnienie i rozwój radzieckiego ustroju społecznego i państwowego

TOWARZYSZE!

Jednym z najważniejszych wyników działalności Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego w okresie między XIX a XX Zjazdem partii jest dalsze umocnienie moralno-politycznej jednolitości naszego narodu. Jedną z najważniejszych posunięć partii w dziedzinie przemysłu i rolnictwa służy dalszemu podniesieniu dobrobytu mas pracujących miast i wsi, wzmocnieniu sił produkcyjnej klasy robotniczej i chłopstwa, przejawia się we

1. Niektóre zagadnienia naszej polityki narodowościowej

Partia Komunistyczna wykazuje stałą troskę o to, by kultura i rozwijała się braterska przyjaźń między wszystkimi narodami Związku Radzieckiego, przyjaźń ta bowiem jest niewzruszoną podstawą polęgi radzieckiego ustroju państwowego.

Partia w swej polityce narodowościowej kierowała się i kieruje wskazaniem wielkiego Lenina, iż „tylko ogromna dbałość o interesy rozmaitych narodowości usuwa grunt dla konfliktów, usuwa wzajemną nieufność...” (t. 33, str. 349, wydania radzieckiego). Dzięki temu uciśnione i zacołone dawnej narody starej Rosji osiągnęły obrzymie sukcesy w swym rozwoju i na równych prawach zajęły miejsce w bratniej rodzinie narodów Związku Radzieckiego.

Oto niektóre dane charakterystyczne rozwoju gospodarki narodowej bratnich republik związkowych. W porównaniu z rokiem 1913 globalna produkcja całego przemysłu na terytorium dzisiejszej Kazachskiej SRR zwiększyła się w roku 1955 33 razy, Gruzjińskiej SRR — 27 razy, Kirgizkiej SRR — 37 razy, Ormiańskiej SRR — 41 razy, Tadżyckiej SRR — 24 razy itd.

Ogromne sukcesy osiągnęły nasze republiki w rozwoju kultury narodowej. Jako przykład służyć może wzrost kadry inteligencji narodowej. Tylko w porównaniu z okresem przedwojennym liczba specjalistów z wyższym wykształceniem zwiększyła się: w Kazachstanie — 3,8 raza, w Kirgizji — 4,8 raza, w Tadżykistanie i Moldawii — 3,4 raza, w Turkmenii — 3,3 raza, w Estonii — prawie 3-krotnie itd. W tym samym czasie liczba pracowników naukowych wzrosła: na Ukrainie półtora raza, w Łotewskiej i Azerbejdżańskiej SRR — przeszło 2 razy, w Kazachstanie przeszło 2,5 raza, w Estońskiej SRR — prawie 3-krotnie, w Litewskiej i Karelo-Fińskiej SRR przeszło 3 razy.

Szybki rozwój gospodarki i kultury republik związkowych stawia na porządku dziennym pewne problemy po prawienia stylu kierowania gospodarką narodową.

Utrzymując w rękach ministerstw związkowych ogólne kierownictwo, określanie zadań planu, kontrolę ich wykonania, dostawę urządzeń, finansowanie nakładów inwe-

wszystkich wspaniałych dzieł naszego narodu.

Granitową podstawą moralno-politycznej jednolitości całego społeczeństwa radzieckiego jest wykuty przez partię niewzruszony sojusz klasy robotniczej i chłopstwa. Najważniejsze posunięcia partii w dziedzinie przemysłu i rolnictwa służy dalszemu podniesieniu dobrobytu mas pracujących miast i wsi, wzmocnieniu sił produkcyjnej klasy robotniczej i chłopstwem kolchozowym, służy rozwojowi twórczej aktywności mas ludowych.

stycznych, należy równocześnie znacznie rozszerzyć uprawienia ministerstw republikkańskich.

W ostatnim czasie Komitet Centralny partii podjął szereg kroków w tym kierunku. Należy do nich w szczególności utworzenie ministerstw republikkańskich, np. ministerstwa hutnictwa żelaza i przemysłu węglowego na Ukrainie, przemysłu naftowego — w Azerbejdżanie, hutnictwa metali nieżelaznych — w Kazachstanie i przekazanie tym ministerstwom wszystkich znajdujących się w wymienionych wyżej republikach przedsiębiorstw danej gałęzi przemysłu. Wynikiem tych posunięć było podniesienie ciężaru gałunkowego przemysłu republikkańskiego. Na Ukrainie przemysł ten daje obecnie 67 proc. całej produkcji przemysłowej, w Kazachstanie — 62 proc., w Azerbejdżanie — 80 proc.

Należy kontynuować pracę w tym kierunku, co przyczyni się do jeszcze większego rozwijania inicjatywy twórczej w terenie, do umocnienia republik związkowych, do dalszego zacieśnienia przyjaźni narodów naszego kraju.

Uważne analizy wymagają również niektóre inne problemy praktyczne związane z rozwojem gospodarki republik związkowych.

Kiedy mowa o konieczności rozszerzenia uprawnień republik związkowych, trzeba podkreślić konieczność zasady scentralizowanego planowania. Trzeba zawsze pamiętać, że jednym z najważniejszych warunków pomyślnego rozwoju naszego kraju i każdej z republik Związku Radzieckiego jest zespolenie wysiłków wszystkich narodów ZSRR, po. na centralizacji naszej gospodarki z zachowaniem szerokiej inicjatywy i samodzielności republik.

Powinny one w ramach określonych w ogólnozwiązkowych planach gospodarczych same rozwiązywać konkretną sprawę rozwoju takich lub innych gałęzi swojej gospodarki. Wzmocni to jeszcze bardziej suwerenność każdej republiki, wzajemne zaufanie między republikami, pomoże każdej z nich w pełni rozwijać inicjatywę w wykorzystywaniu własnych zasobów.

Socjalizm nie tylko nie likwiduje narodowościowych różnic i cech specyficznych,

lecz przeciwnie zapewnia wszechstronny rozwój i rozkwit gospodarki i kultury wszystkich narodów i narodowości. Toteż obowiązkiem naszym jest nie lekceważenie tych specyficznych cech i różnic, lecz jak najuważniejsze uwzględnianie ich w całej naszej praktycznej pracy nad kierowaniem budownictwem gospodarczym i kulturalnym.

W związku z tym należy wspomnieć o zamęcie, jaki ujawnia się u niektórych towarzyszy w pojmowaniu kwestii narodowej.

Weźmy np. sprawę radzieckiego patriotyzmu i internacjonalizmu. Całkowita jasność w tym względzie ważna jest nie tylko po to, by właściwie, po leninowsku, realizować politykę narodowościową w naszym kraju, lecz i po to, by kształtować w sposób właściwy stosunki wzajemne z masami pracującymi innych krajów, wśród nich również krajów całego naszego obozu socjalistycznego. Spotyka się niestety poszczególnych towarzyszy, którzy sądzą, że umiłowanie własnej ojczyzny jest rzekomo sprzeczne z międzynarodową solidarnością mas pracujących i z internacjonalizmem socjalistycznym. Taka interpretacja jest złewagą dla uczuć narodowych, nie przyczynia się ona bynajmniej do zacieśnienia współpracy narodów socjalistycznych, do rozwijania solidarności międzynarodowej mas pracujących wszystkich krajów.

Wypada przypomnieć tu następujące słowa Włodzimierza Iljicza Lenina. W roku 1914, w toku pierwszej wojny światowej, kiedy kraje Europy za-

lewała mętna fala szowinizmu i burżuazyjnego nacjonalizmu, kiedy nasza partia była jedyną partią, dzierżącą wysoko bojowy sztandar proletariackiego internacjonalizmu, wódz partii W. I. Lenin pisał: „Czy obce jest nam, świadomym proletariuszom wielokierunkiem, poczucie dumy narodowej? Oczywiście, nie! Kochamy swój język i swą ojczyznę, pracujemy najwięcej nad tym, by jej masę pracującą (tj. 9/10 jej ludności) podnieść do poziomu świadomych demokratów i socjalistów” (tom 21, str. 96 wydania polskiego).

Organiczne połączenie socjalistycznego patriotyzmu z internacjonalizmem — oto ideaowa podstawa umacniania braterskiej więzi wzajemnej między narodami socjalistycznymi. Tym właśnie kierowała się i będzie się kierować nasza partia w swej polityce narodowościowej.

Kładąc coraz większy nacisk na wychowanie mas w duchu internacjonalizmu proletariackiego czyniliśmy i będziemy czynić wszystko, abyśmy rosta i rozwijała się nasza gospodarka wszystkich republik związkowych, aby jeszcze bardziej kwitła ich kultura — narodowa w formie, socjalistyczna w treści. Jednocześnie powinniśmy przeciwstawiać się zdecydowanie wszystkim przejawom ideologii burżuazyjnej, nie wyłączając nacjonalizmu, strzeżąc czystości naszej ideologii komunistycznej, nieustannie dążyć do jeszcze ściślejszego zespolenia narodów ZSRR, do dalszego zacieśniania ich wielkiej przyjaźni.

Należy kontynuować pracę nad doskonaleniem aparatu administracyjnego. Nie jest to rzecz mechaniczna, powinno tej towarzyszyć upraszczanie jego struktury, poprawa całej jego działalności praktycznej, zacieśnianie jego więzi z masami, wciąganie szerokiego aktywu spośród robotników, kolchoźników i inteligencji do zarządzania budownictwem gospodarczym i kulturalnym.

Ważne znaczenie państwowe mają posunięcia partii mające na celu doskonalenie planowania socjalistycznego. Wśród nich należy szczególnie podkreślić przeprowadzoną reorganizację organów planowania, oddzielenie planowania perspektywicznego od bieżącego, co umożliwia staranniejsze opracowywanie planów gospodarki narodowej i lepszą organizację kontroli ich wykonania.

Konieczne jest zwrócenie szczególnej uwagi na należytą organizację kontroli wykonania uchwał partii i rządu. Niesłuszne byłoby sądzić, że kontrolować trzeba tylko pracowników opieszałych. Konieczna jest również kontrola pracy ludzi dobrze pracujących, ponieważ kontrola — to przede wszystkim porządek, przyzwyczajają ona pracowników do dyscypliny, zapobiega bledom, zwiększa ich odpowiedzialność za powierzona sprawę.

Komitet Centralny partii zwracał i zwraca wielką uwagę na umocnienie praworządności socjalistycznej. Do świadczenia uczy, że najmniejsze osłabienie praworządności socjalistycznej usi-

lewała mętna fala szowinizmu i burżuazyjnego nacjonalizmu, kiedy nasza partia była jedyną partią, dzierżącą wysoko bojowy sztandar proletariackiego internacjonalizmu, wódz partii W. I. Lenin pisał: „Czy obce jest nam, świadomym proletariuszom wielokierunkiem, poczucie dumy narodowej? Oczywiście, nie! Kochamy swój język i swą ojczyznę, pracujemy najwięcej nad tym, by jej masę pracującą (tj. 9/10 jej ludności) podnieść do poziomu świadomych demokratów i socjalistów” (tom 21, str. 96 wydania polskiego).

Organiczne połączenie socjalistycznego patriotyzmu z internacjonalizmem — oto ideaowa podstawa umacniania braterskiej więzi wzajemnej między narodami socjalistycznymi. Tym właśnie kierowała się i będzie się kierować nasza partia w swej polityce narodowościowej.

Kładąc coraz większy nacisk na wychowanie mas w duchu internacjonalizmu proletariackiego czyniliśmy i będziemy czynić wszystko, abyśmy rosta i rozwijała się nasza gospodarka wszystkich republik związkowych, aby jeszcze bardziej kwitła ich kultura — narodowa w formie, socjalistyczna w treści. Jednocześnie powinniśmy przeciwstawiać się zdecydowanie wszystkim przejawom ideologii burżuazyjnej, nie wyłączając nacjonalizmu, strzeżąc czystości naszej ideologii komunistycznej, nieustannie dążyć do jeszcze ściślejszego zespolenia narodów ZSRR, do dalszego zacieśniania ich wielkiej przyjaźni.

2. Rozwój demokracji socjalistycznego. Usprawnianie aparatu państwowego. Umocnienie praworządności radzieckiej

Należy kontynuować pracę nad doskonaleniem aparatu administracyjnego. Nie jest to rzecz mechaniczna, powinno tej towarzyszyć upraszczanie jego struktury, poprawa całej jego działalności praktycznej, zacieśnianie jego więzi z masami, wciąganie szerokiego aktywu spośród robotników, kolchoźników i inteligencji do zarządzania budownictwem gospodarczym i kulturalnym.

Ważne znaczenie państwowe mają posunięcia partii mające na celu doskonalenie planowania socjalistycznego. Wśród nich należy szczególnie podkreślić przeprowadzoną reorganizację organów planowania, oddzielenie planowania perspektywicznego od bieżącego, co umożliwia staranniejsze opracowywanie planów gospodarki narodowej i lepszą organizację kontroli ich wykonania.

Konieczne jest zwrócenie szczególnej uwagi na należytą organizację kontroli wykonania uchwał partii i rządu. Niesłuszne byłoby sądzić, że kontrolować trzeba tylko pracowników opieszałych. Konieczna jest również kontrola pracy ludzi dobrze pracujących, ponieważ kontrola — to przede wszystkim porządek, przyzwyczajają ona pracowników do dyscypliny, zapobiega bledom, zwiększa ich odpowiedzialność za powierzona sprawę.

Komitet Centralny partii zwracał i zwraca wielką uwagę na umocnienie praworządności socjalistycznej. Do świadczenia uczy, że najmniejsze osłabienie praworządności socjalistycznej usi-

(CIAĞ DALSZY NA 6 STR.)

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

wygotowany przez tow. N. S. Chruszczowa na XX Zjeździe partii

(CIAG DALSZY Z 5 STR.)

lują wykorzystać wrogowie państwa radzieckiego dla swej nikczemnej akcji dywersyjnej. Taką właśnie działalność prowadziła zdemaskowana przez partię banda Berli, która usiłowała wyżyć organa bezpieczeństwa państwowego spod kontroli partii i władzy radzieckiej, postawić je ponad partią i rządem, stworzyć w tych organach atmosferę bezprawia i samowoli. Kierując się swymi wrogimi celami szajka ta fabrykowała fałszywe materiały obciążające uczciwych kierowniczych pracowników aparatu i szeregowych obywateli radzieckich.

Komitet Centralny przeprowadził rewizję tzw. „sprawy leningradzkiej” i stwierdził, iż sfabrykował ją Beria i jego pomocnicy, po to, by osłabić leningradzką organizację partyjną, zniesławić jej kadry. Ustawiwszy bezpodstawną „sprawę leningradzką”, Komitet Centralny partii przeprowadził rewizję również szeregu innych wątpliwych spraw. KC podjął kroki, by przywrócić sprawiedliwość. Na wniosek Komitetu Centralnego ludzie niewinnie skazani zostali zrehabilitowani.

Komitet Centralny wyciągnął z tego wszystkiego poważne wnioski. Wprowadzono należyte kontrole partii i rządu nad pracą organów bezpieczeństwa państwowego. Przeprowadzono poważną akcję zasilenia wypróbowanymi kadrami organów bezpieczeństwa państwowego, sądu i prokuratury. Przywrócono całkowicie prawa nadzoru prokuratorskiego i wzmożono jego działalność.

Konieczne jest, by nasze organizacje partyjne, państwowe i związkowe stały czujnie na straży ustawodawstwa radzieckiego, by ujawniały i demaskowały każdego, kto naruszy praworządność socjalistyczną i prawa obywateli radzieckich, by rozprawiały się surowo z najdrobniejszymi przejawami bezprawia i samowoli.

Należy zaznaczyć, że w związku z rewizją i umorzeniem szeregu spraw, niektórzy towarzysze zaczęli przejawiać pewną nieufność wobec pracowników organów bezpieczeństwa państwowego. Jest to oczywiście niesłuszne i bardzo szkodliwe. Wiemy, że kadry naszych czekiści składają się w przeważającej większości z uczciwych, oddanych naszej wspólnej sprawie pracowników i dowierzamy tym kadrom.

Nie wolno zapominać, że wrogowie zawsze usiłowali i będą usiłowali nadal przeszkodzić wielkiej sprawie budowy komunizmu. Otoczenie kapitalistyczne nasyliło nam niemato szpiegów i dywersantów. Nalwnością byłoby uważać, że wrogowie zrezygnują obecnie z prób szkody nam wszelkimi sposobami.

Dlatego też powinniśmy jak najbardziej wzmacniać w narodzie radzieckim czujność rewolucyjną, umacniać organa bezpieczeństwa państwowego.

Ogromną historyczną zdobyczą naszej partii jest to, że w warunkach ustroju socjalistycznego wyrosli nowi ludzie, aktywni i świadomi budowniczości komunizmu. Nie należy jednak sądzić, że skończyliśmy już z przeżytkami kapitalizmu w świadomości ludzi. W naszej wspaniałej pracowniczej rodzinie radzieckiej trafiają się jeszcze, niestety, takie osoby, które nie biorą udziału w pracy produkcyjnej, nie wypełniają pożytecznej pracy ani w rodzinie, ani w społeczeństwie. Wielką rolę odegrać tu może opinia publiczna.

Niezaprzeczalnym obowiązkiem organizacji partyjnych, radzieckich, komsomolskich i związkowych jest aktywne prowadzenie szlachetnej pracy wychowania młodzieży radzieckiej i wszystkich ludzi pracy w duchu socjalistycznego stosunku do pracy i własności społecznej, w duchu wielkich idei marksizmu-leninizmu.

TOWARZYSZE!

Partia nasza prowadząc konsekwentnie politykę pokojową, uważa za swój najważniejszy obowiązek stałe wzmacnianie walecznych, okrytych sławą sił zbrojnych państwa radzieckiego — naszej armii, marynarki i lotnictwa — wyposażenie ich w najbardziej nowoczesny sprzęt techniczny, podnoszenie poziomu świadomości politycznej i kunsztu wojskowego ich składu osobowego. Naród radziecki może być pewny, że jego siły zbrojne, broniące czujnie pokojowej pracy ludzi radzieckich, spełnią zaszczytnie swój obowiązek wobec socjalistycznej ojczyzny.

Sytuacja wewnętrzna Związku Radzieckiego jest bardziej niż kiedykolwiek mocna i niezachwiana. Partia komunistyczna, naród radziecki mają słuszne prawo do dumy ze wspaniałych wyników swej ofiarnej pracy, z wyników swej twórczej działalności we wszystkich dziedzinach gospodarki i kultury. Jednocześnie musimy stale pamiętać, że Lenin uczył nas, nigdy nie zadowalać się tym, co już zostało osiągnięte i koncentrować uwagę i wysiłki na problemach jeszcze nie rozwiązanych.

Obrzynie zalety socjalistycznego systemu gospodarki, szybkie tempo rozwoju produkcji społecznej dają Krajowi Rad w niezwykle krótkim okresie historycznym możliwość rozwiązania podstawowego zadania ekonomicznego ZSRR — możliwość doświadczenia i prześcignięcia najbardziej rozwiniętych krajów kapitalistycznych pod względem produkcji na głowę ludności. Wykonanie tego zadania będzie najbardziej trwałą i niezawodną dla naszej ojczyzny i całej wielkiej wspólnoty krajów socjalistycznych gwarancją przed wszelkimi niespodziankami i nieprzewidywanymi wydarzeniami, da możliwość podniesienia dobrobytu narodu na taki poziom, jaki odpowiada wielkim celom społeczeństwa socjalistycznego. Ważnym etapem w rozwiązaniu tego problemu będzie sześcioletka. Mamy wszelkie możliwości, aby nie tylko wykonać plany nowej pięcioletki, lecz aby wykonać ją z nadwyżką.

W dziedzinie polityki wewnętrznej najbardziej doniosłe zadania na najbliższe lata są następujące:

1 Wytwarzać i energicznie rozszerzać bazę materialną i produkcyjną społeczeństwa socjalistycznego, wprowadzać do wszystkich gałęzi gospodarki narodowej najwyższą technikę, najnowsze osiągnięcia rodzimej i zagranicznej nauki i techniki, doskonalenie przodowników produkcji.

2 Na gruncie postępu technicznego, zwłaszcza szerokiej elektryfikacji kraju, na gruncie radykalnego usprawnienia organizacji pracy i produkcji, na gruncie konsekwentnego przestrzegania leninowskiej zasady materialnego zainteresowania pracowników w wynikach ich pracy, zapewnić nieustannie wzrost wydajności pracy.

3 Nieustannie obniżać koszty własne produkcji przemysłowej i rolniej, szerzej stosować zasadę rozrachunku gospodarczego w pra-

cy przedsiębiorstw przemysłowych, sowchozów i MTS, przestrzegać jak najściślej reżimu oszczędności, zmniejszać zużycie pracy i wartości materialnych na jednostkę produkcji, stale podnosić jakość produkcji.

4 Oprócz znacznego poprawy w dziedzinie budownictwa inwestycyjnego, wykorzystywać po gospodarsku istniejący potencjał produkcyjny, wynajdywać i uruchamiać coraz to nowe rezerwy istniejące we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej, w każdym przedsiębiorstwie, na każdej budowlę, w każdym kolchozie i sowchozie.

5 Zapewniając również nadal szybkie tempo rozwoju przemysłu ciężkiego — podstawy całej gospodarki socjalistycznej — znacznie zwiększyć produkcję artykułów powszechnego użytku, posuwając stale naprzód rozwój przemysłu lekkiego i spożywczego.

6 W oparciu o doświadczenia przodujących kolchozów, sowchozów i MTS, osiągnąć do końca szóstego pięcioletki roczną produkcję zboża w wysokości 11 miliardów pudów, znacznie zwiększyć produkcję bawełny, buraka cukrowego, lnu, ziemniaków, warzyw i innych artykułów rolnych. Zwiększyć produkcję mięsa dwukrotnie, mleka prawie dwukrotnie, wełny o 82 proc.

7 Podnosić nieustannie do brobytu i poziomu kultury ludzi pracy, wcielić w życie w sposób zorganizowany uchwały partii w sprawie skró-

cenia dnia roboczego, wykonać zakrojony na szeroką skalę program budowy mieszkań dla ludzi pracy.

8 Usprawniać wytrwale pracę radzieckiego aparatu państwowego, zmniejszać ten aparat i koszty jego funkcjonowania, wykorzystać zdecydowanie biurokracyzm i mitręgę, usprawnić kierownictwo na wszystkich odcinkach gospodarki narodowej, walcząc o to, aby kierowanie było w maksymalnym stopniu konkretne, aby dopomagało w praktyce pozostającym w tyle przedsiębiorstwom, kolchozom, MTS i sowchozom w podniesieniu się do poziomu przedsiębiorstw przodujących.

9 Szerzej rozwijać inicjatywę i twórczość aktywności milionów robotników, kolchoźników i inteligencji; organizować w sposób bojowy ogólnonarodowe wspólne wodnistwo socjalistyczne o wykonanie i przekroczenie szóstego planu pięcioletniego oraz kierować tym współzawodnictwem.

10 Wzmacniać nieustannie wielki sojusz klasy robotniczej i chłopstwa kolchozowego, nierozdzielny przyjaźń narodów ZSRR, jedność moralno-polityczną całego społeczeństwa radzieckiego; wychowywać miliony w rzesze ludzi pracy w duchu patriotyzmu radzieckiego i internacjonalizmu proletariackiego, zespolać je jeszcze ściślej wokół naszej okrytej chwałą partii komunistycznej, wokół niezwykłego sztandaru marksizmu-leninizmu.

III. Partia

TOWARZYSZE!

Naród radziecki wie, że ogromne sukcesy naszego kraju osiągnięte zostały dzie-

1. Umocnienie szeregów partii, zwiększenie jej kierowniczej roli w państwie radzieckim

W dniu 1 lutego 1956 roku Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego liczyła w swych szeregach 7 215 505 ludzi, w tym 6 795 896 członków partii i 419 609 kandydatów. Jest to prawie trzykrotnie więcej niż liczyła partia w czasie XVIII Zjazdu i o 333 tysiące więcej niż w czasie XIX Zjazdu. W okresie sprawozdawczym partia jeszcze bardziej okrzepła pod względem organizacyjnym, ideologiczno-politycznym. Wzrosł marksistowsko-leninowski hart mas partyjnych. Poważnie wyrosła kadra partii — decydująca siła kierownictwa partyjnego i państwowego.

W walce o dalsze umocnienie państwa radzieckiego, o nowy rozkwit gospodarki i kultury socjalistycznej, o wzrost dobrobytu mas pracujących partia nasza jeszcze bardziej zacieśniła swą więź z masami, jeszcze bardziej zbliżyła się do narodu.

Byłoby jednak błędem przedstawianie sprawy w ten sposób, jakoby okres sprawozdawczy był dla naszej partii jednym wielkim marszem triumfalnym, marszem pod bezchmurnym niebem i po gładkiej drodze. Oczywiście, bynajmniej tak nie było. Odnośności wielkie zwycięstwa, ale mieliśmy też pewne niepowodzenia; przeżyliśmy wielkie radości, ale mieliśmy także troski. Zwycięstwa jednak nie przypływały partii o wrót głowy, a niepowodzenia nie zrodziły zniechęcenia w jej szeregach. Odważnie i bez wahań partia przoczyła i nadal kroczy naprzód obroną drogi.

Wkrótce po XIX Zjeździe partii śmierć wydarła z naszych szeregów Józefa Wissarionowicza Stalina. Wrogowie socjalizmu liczyli na możliwość zamieszania w szeregach par-

ti, na możliwość niesnasek wśród jej kierownictwa, wahań w realizacji jej polityki wewnętrznej i zagranicznej. Ale rachuby te zawiodły. Partia Komunistyczna jeszcze ściszej zespoliła się wokół swego Komitetu Centralnego, jeszcze wyżej wniosła niezwykły sztandar marksizmu-leninizmu.

Szczególne nadzieje wiazały imperialiści z zaprzędanym im agentem Berią, który wiarośnie wśliznął się na kierownicze stanowiska w partii i państwie. Komitet Centralny zdecydowanie przeciął zbrodniczą, spiskową działalność tego niebezpiecznego wroga i jego współników. Było to wielkie zwycięstwo partii, zwycięstwo jej kolektywnego kierownictwa.

Rozgromienia niecznej bandy zdrajców przyczyniło się do dalszego umocnienia partii i pomyślnego rozwiązania zadań stojących przed naszym krajem. Partia stała się jeszcze bardziej jednolitą. Ideologiczno-polityczna i organizacyjna jedność partii jest rekwizytem jej niezwykłej potęgi. Obecnie partia nasza jest bardziej jednolita niż kiedykolwiek, jest ona ściśle zespolona wokół Komitetu Centralnego i pewnie prowadzi kraj drogą wskazaną przez wielkiego Lenina.

U podstaw jedności Partii Komunistycznej i jej trzonu kierowniczego leży jedność moralno-polityczna całego społeczeństwa radzieckiego, niewzruszone zasady marksizmu-leninizmu. Ludzie wstępują do naszej partii nie w imię osobistych korzyści, lecz w imię zrealizowania wielkiego celu — zbudowania komunizmu. Kierowniczy trzon partii nie jest grupą ludzi powiązanych ze sobą stosunkami osobistymi lub wzajemną korzyścią,

lecz aktywnym kolektywem kierowników, których stosunki opierają się na pryncypialnych podstawach ideowych nie dopuszczających ani wzajemnej amnestii, ani osobistej niechęci.

Pryncypialna linia — uczy Lenin — jest jedynie słuszną linią. Nigdy i w niczym, ani na krok nie odstępować od interesów ogólnopartyjnych — oto niewzruszona zasada, którą kierują się komuniści w walce o jedność swych szeregów.

Oceniając wyniki przebytej drogi można powiedzieć z przekonaniem, że w okresie sprawozdawczym kierownictwo polityczne Komitetu Centralnego partii naszego kraju stało na wysokości zadania, że partia w sposób właściwy rozwiązywała problemy budownictwa państwowego i partyjnego, umiejętnie prowadziła kraj drogą leninowską.

Główne zadanie partii, jej Komitetu Centralnego polegało na tym, aby zapewnić dalsze umocnienie potęgi gospodarczej socjalistycznej ojczyzny, uczynić jej granice jeszcze bardziej nienaruszalnymi, wyżej podnieść poziom materialny i kulturalny życia ludzi radzieckich.

Wyjątkowo doniosłą rolę w życiu partii i całego kraju odegrały posiedzenia plenarne KC KPZR, które odbywały się regularnie w okresie sprawozdawczym. Na posiedzeniach tych Komitet Centralny wobec całej partii, wobec całego narodu z leninowską szczerością i pryncypialnością ujawniał poważne braki w rozwoju rolnictwa i przemysłu, ustalał drogi prowadzące do usunięcia tych braków, do rozwiązania palących zadań dalszego rozwoju gospodarki narodowej kraju, podnieśnięcia poziomu materialnego i kulturalnego mas pracujących.

Poddając krytyce niedociągnięcia w budownictwie gospodarczym, Komitet Centralny wychodził z założenia, że partia nie powinna się obawiać mówienia narodowi prawdy o brakach i trudnościach w naszym marszu naprzód. Kto boi się przyznania do błędów i słabości, ten nie jest rewolucjonistą. Nie mamy powodu ukrywać naszych niedociągnięć, ponieważ nasza linia generalna jest słuszną, sprawa budownictwa komunistycznego rozwija się i zwycięża, zaś braki będą tym mniej, im szerzej będzie się przyciągać masy do walki z nimi.

Komitet Centralny wezwał organizacje partyjne do wszechstronnego rozwijania

2. Praca partyjno-organizacyjna

W całej swej działalności organizacyjnej partia i jej Komitet Centralny opierają się na wskazaniach wielkiego Lenina, w myśl których do skutecznego kierowania krajem konieczna jest umiejętność przekonania mas i umiejętność praktycznego organizowania realizacji polityki partii. Wysiłki partii zmierzają do tego, by zapewnić pod względem organizacyjnym pomyślnie wykonanie stojących przed nami zadań, dopomóc kadrom partyjnym w opanowaniu sztuki praktycznej organizacji roboty na wszystkich odcinkach budownictwa gospodarczego.

Trzeba przyznać, że w ciągu wielu lat w niedostatecznym stopniu wychowywano nasze kadry partyjne w duchu wysokiej odpowiedzialności za rozwiązanie praktycznych zagadnień budownictwa gospodarczego.

Komitet Centralny wezwał kadry partyjne, wszystkich komunistów, by zajęli się gruntownie zagadnieniami konkretnego kierowania budownictwem gospodarczym, zerwali z powierzchownym stosunkiem do gospodarki — studiowali intensywnie technikę i ekono-

krytyki i samokrytyki, do krytycznej oceny wyników dotychczasowej pracy, do zdecydowanej walki z samozadowoleniem, chępliwością i zarozumiałstwem. Nie mieliśmy wielu braków, z którymi prowadzimy obecnie walkę, gdyby w swoim czasie w poszczególnych ogniwach partii nie rozpowszechniały się nastroje samouspokojenia i próby upiększania faktycznego stanu rzeczy. Pryncypialna i szczerza krytyka i samokrytyka to jedynie słuszną drogą do dalszego umocnienia partii, do szybszego usunięcia braków, do nowych sukcesów we wszystkich dziedzinach budownictwa komunistycznego.

Dalsze umocnienie jedności partii i podniesienie aktywności organizacji partyjnych wymagało przywrócenia opracowanych przez Lenina norm życia partyjnego, które dawniej często naruszano.

Pierwszorzędne znaczenie miało przywrócenie i wszechstronne umocnienie leninowskiej zasady kolektywnego kierownictwa. Komitet Centralny KPZR starał się pod tym względem dać przykład.

Walcząc o wszechstronny rozwój twórczej aktywności komunistów i wszystkich ludzi pracy, Komitet Centralny podjął kroki zmierzające do wyczerpującego wyjaśnienia marksistowsko-leninowskiego pojmowania roli jednostki w historii. KC stanowczo wystąpił przeciwko niezgodnemu z duchem marksizmu-leninizmu kultowi jednostki, który przekształcał tego lub owego działacza w bohatera — cudotwórcę, a równocześnie pomniejsza rolę partii i mas ludowych, prowadzi do obniżenia ich twórczej aktywności.

Tak więc z punktu widzenia rozwoju naszej partii okres sprawozdawczy był okresem dalszego umocnienia jedności partii, zwiększenia jej roli politycznej i organizatorskiej, wzrostu jej wpływu na masy. Partia opracowała szeroki program dalszego rozwoju gospodarki narodowej i podniesienia dobrobytu mas pracujących, mobilizowała do realizacji tego programu cały naród i osiągnęła poważne sukcesy na wszystkich frontach budownictwa komunistycznego.

Aby zapewnić dalszy pomyślny marsz naprzód, należy utrzymywać wysoki stopień mobilizacji wszystkich naszych organizacji partyjnych, należy nieustannie usprawniać i doskonalić całą naszą pracę partyjną, a przede wszystkim — podnieść poziom partyjno-organizacyjnej i ideologicznej pracy partii.

(DOKOŃCZENIE NA 7 STR.)

SPORTE

Półfinały mistrzostw Polski w szachach rozpoczęte!

W poniedziałek w sali Zarządu Wojewódzkiego ZMP w Koszalinie, nastąpiło otwarcie półfinałów mistrzostw Polski w szachach. Uczestników turnieju powitał w serdecznych słowach przewodniczący Prez. MRN w Koszalinie, tow. Gryz, po czym dokonał on otwarcia mistrzostw.

W półfinałach bierze udział 16 zawodników, w tym dwóch mistrzów, ośmiu kan dydatów na mistrzów oraz 6 zawodników I kategorii. Do mistrzostw został dopuszczony szachista Kolejarza Słupsk, Wisłom, w miejsce nie przybyłego reprezentanta woj. stalinogrodzkiego.

Komitet organizacyjny tur

nieju opracował szczegółowy kalendarzyk rozgrywek. Przedstawia się on następująco: rundy odbywać się będą codziennie w godz. od 16 do 21. Wyjątek stanowią dni: 17, 21 i 26 lutego oraz 1, 5 i 7 marca, w których dogrywane będą partie odtożone. Spotkania te przewidziane są na godz. 10-15. W dniach 22 lutego i 2 marca, nastąpi przerwa w rozgrywkach.

Zakończenie mistrzostw i rozdanie nagród odbędzie się 7 marca o godz. 17.

We wtorek rozegrano pierwsze partie. Zanotowano liśmy dwie niespodzianki. Są nimi porażki mistrzów Sołeckiego i Łuczynowicza. Pierwszy przegrał ze Szpakowskim, a drugi uległ Fronczkowi.

Miłą niespodzianką sprawił nasz reprezentant Wisłom, który dość gładko u porał się z Wierzejewskim.

Pozostałe wyniki: Stokiosa zwyciężył Owczarka, Grabczewski pokonał Monasterskiego, Karnkowski odniósł zwycięstwo nad Dodą, a Borkowski nad Andruszkiewiczem, natomiast Knapczyk zremisował z Jagodzińskim.

Przypominamy wszystkim miłośnikom szachów z naszego miasta, że wstęp na półfinały mistrzostw Polski rozgrywanych w sali ZW ZMP, jest bezpłatny.

Startowy wykorzystują warunki śniegowe

Pierwszym zrzeczeniem w naszym województwie, które przystąpiło do prowadzenia biegów narciarskich, jest Start. Działacze tego zrzeszenia w wielu kołach zorganizowali zimowe biegi patrolowe.

Na starcie w Polczynie-Zdroju stanęło 20 uczestników (5 patroli). Bieg patrolowy, mimo że odbył się jedynie w konkurencji męskiej, cieszył się dużym powodzeniem.

Pierwsze miejsce zdobył patrol Kartowicza w składzie Irański - Holowczak - Jasiński, uzyskując dobry czas 59 min. Za nim przybył do mety patrol Bukowskiego, w składzie którego biegli Różański - Pietruczuk - Natczuk. Czas tego patrolu - 1:02 min. Trzecie miejsce przyjął patrol w składzie: Rauchałkiewicz - Zawal - Rutowicz - Jankowski. Użyłali oni czas 1:03 min.

Trzeba zaznaczyć, że w patrolu tym poza konkursem biegł młody narciarz Marciszonek, liczący zaledwie 13 lat. Dotrzymał on dzielnie kroku starszym, ale po 6 km został wycofany z trasy przez organizatorów ze względu na wiek.

Podobne biegi patrolowe odbędą się w Polczynie w przyszłym tygodniu. Dzisiaj natomiast w imprezie takiej startują członkowie koła sportowego Start w Sławnie. Chętni winni zgłaszać się do Spółdzielni Meczanków w Sławnie.

W nadchodzącą niedzielę biegi patrolowe zostaną zorganizowane także w Słupsku.

Szukamy działaczy

Pod tym hasłem WKKF w Koszalinie organizuje w piątek o godz. 13 zwołanie organizacyjnej sekcji narciarskiej. Chodzi o to, aby przed czekającymi nas zawodami wojewódzkimi zorientować się jakimi ludźmi WKKF może dysponować. Dlatego też wszyscy zainteresowani w rozwoju narciarstwa proszeni są o przybycie.

O mistrzostwo miasta i powiatu

Miejski i Powiatowy Komitet K P w Koszalinie organizują w nadchodzącą niedzielę mistrzostwa miasta i powiatu w narciarstwie i saneczkarstwie. Zgłoszenia do zawodów przyjmuje MKKF (budynek MRN). Zwycięzcy poszczególnych konkurencji wezmą udział w mistrzostwach wojewódzkich. Blizsze szczegóły jutro.

W słupekich zakładach pracy

Przed zakończeniem dyskusji

Trwająca już przeszło dwa miesiące dyskusja nad projektem planu 5-letniego w zakładach produkcyjnych zbliża się ku końcowi. W wielu zakładach ustalono już terminy ogólnych zebrań załóg, na których po raz ostatni przedyskutowane będą wnioski zgłoszone przez robotników.

Do tego czasu komisje opracowujące projekty powinny rozpatrzyć wszystkie złożone wnioski. Wnioski, których zastosowanie uzależnione jest od władz nadrzędnych, należy przesłać do centralnych zarządów, inne wprowadzić już w życie. W wielu zakładach nie słusznie zwleka się z wprowadzeniem wniosków oczekując na zakończenie dyskusji nad projektem planu. I tak np. w krocmałni słupekich na 21 zgłoszonych wniosków wprowadzono tylko jeden i jeden przesłano do centralnego zarządu. Natomiast w zakładach sieci elektrycznych, gdzie złożono 181 wniosków racjonalizatorskich, rozpatrzono już 153, a 7 wprowadzono w życie; w Słupekich Fabryce Narzędzi Rolniczych na około 250 wniosków, rozpatrzono 127. W Fabryce Mebli załoga zgłosiła 77 wniosków, z których 6 zostało już zastosowanych w produkcji. Wiele wniosków racjonalizatorskich złożyli pracownicy PKP. W wagonowni było ich ponad 70, a w parowozowni 32, przy czym wszystkie zostały zatwierdzone do realizacji.

W dyskusji na naradzie aktywu partyjno-gospodarczego, która odbyła się niedawno w KM PZPR w Słupsku zwrócono uwagę na zjawisko zapomniania w toku dyskusji o bieżących zadaniach. Jak stwierdził sekretarz KM PZPR tow. Sieradzki, wielu towarzyszy zastanawia się nad cyframi planu w latach przyszłych, a zapomina o planie na rok bieżący. Charakterystycznym jest, że w toku dyskusji nie zgłoszono wniosków dotyczących zwiększenia wskaźników

produkcji na najbliższe kwartały roku 1956.

Przy analizie podejmowanych wniosków i zobowiązań zauważa się także małą ilość usprawnień dotyczących poprawy jakości produkcji. Wydaje się, że nasz aktywny partyjno-gospodarczy zmniejszył swą czujność w walce z brakiem. Warto o tej niezwykłej ważnej sprawie przypomnieć w okresie ostatnich dni dyskusji.

Konkurs o tytuł przodującego koła LPZ dobiega końca

W listopadzie ubiegłego roku Zarząd Wojewódzki LPZ ogłosił konkurs na najlepsze koło LPZ. Do konkursu przystąpiło ogółem 162 kół z naszego województwa. Ponieważ konkurs ten dobiega już końca, uczestnicy jego winni w nieprzekraczalnym terminie, do dnia 29 bm. nadesłać do Zarządów Powiatowych LPZ wypełnione ankiety (nr 2). Ankiety nadesłane w terminie późniejszym nie będą przez komisję oceniane.

Już wkrótce spotkamy się...

Redakcja „Głosu Koszalińskiego” wraz z Zarządem Okręgowym Związku Zawodowego Pracowników Handlu, organizują pod koniec bieżącego miesiąca spotkanie czytelników z przedstawicielami handlu uspołecznionego.

Mieszkańcy Koszalin ko rzystający z usług placówek handlowych niejednokrotnie wypowiadali się już o działalności handlu na łamach naszej gazety, zaś podczas spotkań będą mogli kierować swoje uwagi bezpośrednio do przedstawicieli poszczególnych resortów handlowych jak: MHD, KZG, PSS i MHM, jak również pod adresem przemysłu terebowego i drobnej wytwórczości spółdzielczej.

Blizsze informacje i termin spotkania podamy w najbliższych dniach.

B. C. czytelnik

ZZ

A wody brak...

W grudniu ub. roku została uszkodzona studnia motorowa w PGR Bralin i dotychczas nie jest jeszcze naprawiona. Mimo wysiłków ze strony pracowników, którzy dowożą wodę beczkami, w gospodarstwie odczuwa się poważny jej brak. Doszło już do tego, że krowy dostają wodę raz na dwa dni, a świnie raz dziennie.

Apelujemy do dyrekcji zespołu PGR Kalisz Pomorski, by wreszcie zainteresowała się popusłą studnią motorową i spowodowała natychmiastową jej naprawę.

B. C. czytelnik

I sesja Pow. Rady Narodowej w Słupsku

W dniach 17 i 18 bm. o godz. 9, odbędzie się w Powiatowym Domu Kultury w Słupsku, I sesja Powiatowej Rady Narodowej poświęcona omówieniu wiosennej kampanii siewnej.

Apel Prezydium ZW ZMP w Koszalinie do harcerzy Ziemi Koszalińskiej

HARCERKI I HARCERZE! Prezydium ZW ZMP w Koszalinie podjęło uchwałę o zwolnieniu w dniach od 9 do 11 czerwca br. I Wojewódzkiego Zlotu Harcerskiego Ziemi Koszalińskiej.

W ciągu trzech dni nad brzegiem naszego Bałtyku spotkają się najlepsi z najlepszych — przodownicy nauki i pracy harcerskiej. W pięknej miejscowości nadmorskiej — w Mielnie Koszalińskim — Wojewódzka Organizacja Harcerska dokona przeglądu swoich sił, przedstawi całe społeczeństwo swój dotychczasowy do robek.

W pierwszym dniu odbędzie się uroczyste otwarcie zlotu; będzie przemawiał przewodniczący ZW ZMP, przedstawiciele partii i władzy ludowej. W tym dniu zostaną otwarte wystawy, odbędzie się spotkanie zwycięzców konkursów, oglądać będzie my występy zespołów artystycznych.

W drugim dniu w Koszalinie odbędzie się wielki wiec, w czasie którego zostanie wreczony sztandar Wojewódzkiej Organizacji Harcerskiej ufundowany przez społeczeństwo Ziemi Koszalińskiej. Będzie to również dzień zabaw, a wieczorem rozpocznie się wielki karnawał harcerski.

Trzeci dzień — to dzień sportu, wycieczek i gier harcerskich. W godzinach wieczornych nastąpi uroczyste zamknięcie zlotu.

MLODZI PRZYJACIELE!

Zgłaszajcie licznie swój udział w harcerskim czynnie zlotowym. Wzywamy was do szlachetnej walki o prawo uczestnictwa w zlocie. Niech współzawodniczą ze sobą harcerz z harcerzem, ogniwo z ogniwo, zastęp z zastępem, drużyna z drużyną.

W pracy przedzlotowej wy

każcie swą miłość dla ojczyzny i przywiązanie do pięknej Ziemi Koszalińskiej, zapamiętajcie nauki i radość w zabawie.

Niech każda Powiatowa i Miejska Organizacja Harcerska walczy o szczytynie mia no najlepszej w województwie.

DZIEWCZĘTA I CHŁOPCY! Rozwijajcie harcerski czyn zlotowy.

Podstawowym warunkiem uczestnictwa w zlocie jest dobra nauka. Uczyć się, uczyć się wytrwale i pilnie, coraz więcej i lepiej — oto Wasz obowiązek wobec ojczyzny.

Na zlocie spotkają się zwycięzcy konkursów: czytelniczego, przyrodniczego, matematycznego, artystycznych robót ręcznych, fotograficznego, śpiewnych, teatrowo-kukielkowych, zespołów muzycznych, rytmicznych, wojewódzkich eliminacji zespołów chóralnych, tańecznych i dramatycznych.

Przyjadą też na psi sportowcy, zwycięzcy Igrzysk Harcerskich i ZMP-owskich rajdów kolaryskich. Niech w gorących dniach przedzlotowych przybiorą odświeżony wygląd klasy i budynki szkolne. Zakładajcie kiemy i kwiatki, parki i aleje harcerskie, budujcie place i boiska sportowe. Waleczcie o to, by jeszcze piękniejsze były Wasze osiedla, wsie i miasta. Niech we wszystkich drużynach, zastępach i ogniwach wra radonna i ciekawa praca.

Organizujcie wycieczki, gry terenowe i zabawy, uczcie się pięknych pieśni.

Harcerki i harcerze! Stawajcie na apel! Gra bojowa pobudka zlotowa!

Naprzód na I Wojewódzki Zlot Harcerski!

PREZYDIUM ZARZĄDU WOJEWÓDZKIEGO ZWIĄZKU MŁODZIEŻY POLSKIEJ W KOSZALINIE

CO, gdzie, kiedy?

KINIO

W KOSZALINIE
„Nowa Huta” — Moskwa, siłnica ZSRR (film dokument.); seanse godz. 16, 18 i 20.
WDK — Skradziony uśmiech; seanse godz. 17.30 i 19.30.
„Młoda Gwardia” — Rokossov — Murzy Miałapagi; seanse godz. 17.30 i 19.30.
W kinie „Nowa Huta” o godzinie 10 — seanse dla dzieci — Fajarka i dzbanuszek.

SEPSK — „Polonia” — Księżniczka Mary. „1 Maj” — Przed potopem.
BIAŁOGARD — Czerwona obora.
SZCZECINEK — Noce spotkania.
WALCZ — Wiosna budapesztańska.
USTKA — Widma opuszczają szczyty.
SŁAWNO — Wyrocznia.
DARŁOWO — Lilium.
KOŁOBRZEG — Zaczarowany rower.
BYTÓW — Elżbieta, Joanna, Lizystrata.
MIASTKO — Orkiestra z Marsa.
CZŁUCHÓW — Irena do domu.
ZŁOTÓW — Skąd my się znamy?
ŚWIDWIN — Piękność nocy.
DRAWSKO — 2 x 2 = 5.
ZŁOCIENIEC — Rio Escandido.
CZAPLINEK — Achtung! Banditen!
JASTKOWIE — Konwój dr. M.

Uwaga! Repertuar kin podajemy na podstawie komunikatu Okręgowego Zarządu Kin.

RADIO

PROGRAM I
na dzień 16 bm. (czwartek)
Program dnia: 6.45, 15.25.
Wład.: 5.05, 6.00, 7.00, 8.00, 8.30, 12.04, 16.00, 20.00, 22.00.
5.11 Muzyka. 5.30 Rozmaitości roln. 6.06 Muzyka. 7.45 „Błękitna sztafeta”. 9.20 Koncert symf. 10.35 „Cios” — fragm. pow. 10.55 Muzyka. 11.30 Muzyka i aktualności. 12.10 Przegląd prasy. 12.30 Radziecka muzyka lud. 13.00 Aud. dla wsi. 13.10 „Podatny materiał” — aud. dla kółek „Młodych biologów”. 16.05 Z pracowni uczennicy Maril Curie. Skłodowska. 16.15 Koncert. 17.00 Z życia Związku Radzieckiego. 17.30 Gitara i jej mistrzowie. 18.00 Utwory fortep. 18.20 Korespondencja z zagranicy. 19.40 „Satyrycy przed mikrofonem”. 20.25 Audycja dla wsi. 20.40 Muzyka. 21.12 Ulubieni piosenkarze. 21.48 Reportaż literacki. 22.00 Audycja sportowa.

UWAGA!

Polskie Radio nadawać będzie materiały z obrad XX Zjazdu KPZR w specjalnych audycjach w programie I:
16. 2. — od godz. 21.50 do 22.10.
17. 2. — od godz. 22.15 do 22.33.
18. 2. — od godz. 22.00 do 22.20.
19. 2. — od godz. 22.00 do 22.20.
Obradom XX Zjazdu poświęcone będą również w tym okresie audycje z życia ZSRR, które nadawane będą:
16. 2. — w programie I — od godz. 17.00 do 17.30.
17. 2. — w programie I — od godz. 17.00 do 17.30.
18. 2. — w programie II — od godz. 17.00 do 17.30.
19. 2. — w programie II — od godz. 15.30 do 16.00.

PRACOWNICY POSZUKIWANI

KIEROWCÓW SAMOCHODOWYCH o wysokich kwalifikacjach zawodowych z I i II kat. prawa jazdy oraz REFERENTÓW ZAOPATRZENIA na części samochodowe zatrudni od zaraz Ekspozytura PKS w Koszalinie, ul. Jana z Kolna 6. K-95-1

MIEJSKI HANDEL DETALICZNY W WALCZU

organizuje

w Domu Towarowym, przy ul. Bydgoskiej 5
i w sklepie tekstylnym przy ul. Kilińskich 63

»Miesiąc Sprzedaży Bawełny« i »Biały Tydzień«
Otwarcie nastąpiło 10 lutego 1956 roku.

K-91-0

ZARZĄD Powszechnej Spółdzielni Spożywców w M i a s t k u
zawładnia wszystkim członków o wiosennych zebraniach obwodowych, które będą się odbywać w dniach 20, 21, 22 lutego 1956 roku.
Porządek obrad został podany w indywidualnych wiadomościach. W zebraniach mogą uczestniczyć konsumenci zaopatrujący się w sklepach PSS. K-99-1

KOSZALIŃSKIE Zakłady Graficzne w Koszalinie
podają do wiadomości zainteresowanym instytucjom, że przyjmują do ostrzenia noże do maszyn Introligatorskich wszelkich typów, długość ostrzenia 1800 mm. Odbiór wyostrzonych noży w zakładzie. K-92-0

SPÓŁDZIELNIA PRACY KRAWIECKIEJ „MODA”

w Słupsku, przy ul. Piekietko 24
u r u c h o m i ł a

Wielobranżowy Zakład Usługowy

Wykonywane usługi: dziewiarskie, tkackie z materiałów własnych i powierzonych, farbowanie skór białych, kuśnierstwo, czapnictwo, naprawy bielizny i odzieży, skup, renowacja futer. K-93-1

TARTAK RZEMIEŚNICZEJ SPÓŁDZIELNI „CZYN” w M I A S T K U
przyjmuje do przetarcia w ramach usług każdą ilość dłużycy od przedsiębiorstw państwowych, uspołecznionych i indywidualnych właścicieli.
Przetarcia dostarczonej dłużycy na żądane wymiary wykonujemy szybko i solidnie.
Opłatę za przetarcie 1 m³ pobiera się w/g obowiązujących cen. Rozładowywanie przesłanej dłużycy wagonem i załadunek wagonowy tarcicy — do uzgodnienia na miejscu. K-96-0

OGŁOSZENIA DROBNE

ZGUBY KŁOSOWSKI Mieczysław zgubił prawo jazdy kat. IIIA Nr 0084, wydane przez Prez. MRN w Koszalinie. G-46	rodzinny domek w Kołobrzegu. Alojzy Kamiński, Szczecin. Al. Piastów 3, m. 28. K-98-1
KAWKA Henryk zgubił portfel wraz z dokumentami. Znalazcę portfela proszę o zwrot dokumentów — Koszalin, Asnyka 13. G-48	ZAMIENIE dwupokojowe mieszkanie na 3 pokojowe w Koszalinie. Adres: Czerwiński, Koszalin, Piotra Skargi 26/2. G-49
LOKALE ZAMIENIE dwa pokoje, kuchnię (centrum Szczecina), na jedno-	SAMOTNY poszukuje umeblowanego pokoju. Wiadomość kierować Dział Ogłoszeń RSW „Prasa”, Koszalin, A. Lampe 20. G-47